

Capítol 15

El Gènesi

*I em vaig aparèixer a Abraham, a Isaac,
i a Jacob com el Déu Totpoderós; però
no m'hi vaig fer conèixer pel Meu nom de Jeová. Exode*

*Totes les coses foren creades per Ell;
I res del que ha estat fet ha vingut a l'existència sense Ell.
En Ell hi havia la vida; i la vida era la llum dels homes. Joan*

1 La interpretació científica de les Escripures comença, tal
com ha de ser, al principi de l'Antic Testament, sobretot,
3 perquè el sentit espiritual de la Paraula, a les seves
articulacions primerenques, sembla sovint tan escanyada pel
context immediat que cal explicar-la; mentre que les
6 narracions del Nou Testament són més clares i toquen més el
cor. Jesús les il·lumina, ensenyant la pobresa de l'existència
mortal, però compensant amb escriu la misèria i el patiment
9 humà pel guany espiritual. L'encarnació de la Veritat, aquesta
magnificació de meravella i de glòria que els àngels només
podien xiuxiuejar i que Déu simbolitzà per la llum i l'harmonia,
12 s'adiu amb l'Amor sempre present. Els pretesos misteris i
miracles, que són un mitjà d'atènyer el bé natural, s'expliquen
per aquest Amor, que els capolats i afeixugats delegen, i on
15 s'arreceren per a trobar-hi repòs, quan els hi cal quelcom que
per natura lligui més amb les seves aspiracions immortals que
la perpètua història del mal.

Interpretació espiritual

1 Una altra raó de començar pel Gènesi és que el preludi real
i vivent de les Antigues Escripures és tan curt que gairebé
3 podria semblar, jutjant per la preponderància de la irrealitat a
tota la narració, que la realitat no predomina sobre la irrealitat,
ni la claror sobre les tenebres, ni la línia recta de l'Esperit
6 sobre les marrades mortals i les imatges capgirades del
Creador i de la Seva Creació.

Obertura espiritual

Llegit espiritualment, el llibre del Gènesi és la història de la
9 falsa imatge de Déu, anomenada un pecador mortal. Aquesta
deflexió de l'ésser, vista de manera adient, serveix per a
suggerir la veritable reflexió de Déu i la realitat espiritual de
12 l'home, tal com són presentades al primer capítol del Gènesi.
Així també, les formes grolleres del pensament humà es
revesteixen d'un sentit i d'una simbologia més refinada, quan
15 els punts de vista científicament Cristians de l'univers es
revelen il·luminant el temps amb la glòria de l'eternitat.

Deflexions de l'ésser

18 A l'exegesi que trobareu tot seguit, cada verset va de
bracet de la seva interpretació espiritual segons als
ensenyaments de la Ciència Cristiana.

21

EXEGESI

24 *Gènesi 1:1.* Al principi Déu creà el cel i la terra.

L'infinít no té començament. Aquesta paraula *principi* és
27 emprada per a expressar el sentit de *l'únic*, -o sigui, l'eterna
veritat i l'eterna unitat de Déu i de l'home, abastant tot
l'univers. El Principi creador -la Vida, la Veritat, i l'Amor- és
30 Déu. L'univers reflecteix Déu. Només hi ha un creador i una
creació. Aquesta creació és el desplegament de les idees

Idees i identitats

1 espirituals i les seves identitats, que són abraçades dins la
Ment divina i reflectides per sempre. Aquestes idees van de
3 l'infinitesimal a l'infinit, i les idees més enlairades són els fills
i les filles de Déu.

6 *Gènesi 1:2.* I la terra era caòtica i desolada; les tenebres
tapaven la superfície de l'abís, i l'Esperit de Déu planava sobre les
aigües.

9 El Principi diví i la idea constitueixen l'harmonia espiritual,
-el cel i l'eternitat. A l'univers de la Veritat, la matèria hi és
12 desconeguda. No hi entra cap suposició d'error. La Ciència
divina, la Paraula de Déu diu a les tenebres que tapen la
superfície de l'error, "Déu ho és Tot-en-tot," i la llum de l'Amor
15 sempre present il·lumina l'univers. D'aquí la meravella eterna,
que l'espai infinit és ple de les idees de Déu, les innumbrables
formes espirituals que El reflecteixen.

18 *Gènesi 1:3.* I Déu digué, que es faci la llum! i la llum es féu.

21 La Ment immortal i divina presenta la idea de Déu: *primer*,
en llum; *segon*, en reflexió; *tercer*, en formes espirituals i
immortals de bellesa i de bonesa. Però aquesta Ment no crea
24 cap element ni cap símbol de discordança ni de
descomposició. Déu no crea ni pensament erroni, ni vida
mortal, ni veritat mutable, ni amor canviant.

27 *Gènesi 1:4.* I Déu vegé que la llum era bona: i Déu separà la llum
de les tenebres.

30 Déu, l'Esperit, sojornant a la claror i a l'harmonia infinites

Harmonia espiritual

La idea de la Ment, impecable

1 d'on n'emana la idea veritable, no és reflectit per res tret del
bé.

3

Gènesi 1:5. I Déu posà a la llum el nom de Dia, i anomenà a les
tenebres, Nit. Hi hi hagué un vespre i un matí, i fôu el primer dia.

6

Totes les preguntes que miren d'esbrinar si la creació
divina és espiritual i material alhora, troben la seva resposta
9 en aquest passatge, puix, ni que els raigs de sol encara no
s'han esmentat a la narració de la creació, ja hi ha llum.
12 Aquesta claror no ve del sol ni de les flames volcàniques, ans
és la revelació de la Veritat i de les idees espirituals. Això
també ensenya que no hi ha enlloc on no s'hi vegi la llum de
Déu, puix la Veritat, la Vida i l'Amor omplen la immensitat i són
15 sempre presents. No fôu això una revelació més que no pas
una creació?

La llum precedeix el sol

L'aparició successiva de les idees de Déu es presenta
18 esdevenint-se dins d'un nombre determinat de *matins i de*
vespres, -mots que assenyalen, mancats encara de temps
solar-, vistes espiritualment més clares de Déu, vistes que ni
21 les albaides ni les tenebres materials suggereixen. Aquí hi
trobem l'explicació d'un altre passatge de les Escriptures, "Pel
Senyor un dia és com mil anys." Els raigs de la Veritat infinita,
24 quan es concentren a la llar de les idees, fan brollar la claror
instantàniament, un esclat que anys de doctrines humanes,
d'hipòtesis i d'especulacions poc clares no poden produir.

Vespres i matins

27 La Ment infinita creà la matèria, i l'anomenà *llum*? L'Esperit
és llum, i el contrari de l'Esperit és la matèria, les tenebres, i
les tenebres enfosqueixen la claror. El sentit material no és
30 res tret d'una suposició de l'absència de l'Esperit. Ni els raigs
del sol ni les revolucions planetàries no afaïçonen el dia de

L'Esperit, oposat a les tenebres

1 l'Esperit. La Ment immortal fa la seva pròpia narració, però ni
la ment mortal, ni el son, ni els somnis, ni el pecat, ni la mort,
3 són esmentats al primer capítol del Gènesi.

6 *Gènesi 1:6.* I Déu digué, que hi hagi un firmament entremig de
les aigües, per a separar les aigües de les aigües.

9 El firmament és la comprensió espiritual que separa la
concepció humana, el sentit material, de la Veritat. La Ment
divina, no pas la matèria, crea totes les identitats, i són formes
de la Ment, les idees de l'Esperit, aparents només com Ment,
12 mai com matèria inintel.ligent ni com els anomenats sentits
materials.

Firmament espiritual

15 *Gènesi 1:7.* I Déu féu la volta del cel (firmament), i separà les
aigües que hi ha a sota la volta de les que hi ha a sobre. I així es
féu.

18 L'Esperit imparteix la comprensió que enlaira la
consciència i mena vers tota la veritat. El Salmista digué: "El
21 Senyor a les alçàries és més poderós que el bràmul de les
aigües poderoses, sí, més poderós que les ones embravides
de la mar." El sentit espiritual és el discerniment del bé
24 espiritual. La comprensió és la ratlla de demarcació entre allò
que és real i allò que és irreal. La comprensió espiritual revela
la Ment, -la Vida, la Veritat, i l'Amor-, i demostra el sentit diví,
27 fornint la prova espiritual de l'univers a la Ciència Cristiana.

La comprensió impartida

30 Aquesta comprensió no és intel.lectual, no és el resultat de
coneixements erudits; és la realitat de totes les coses,
revelada. Les idees de Déu reflecteixen allò que és immortal,
infal.lible i infinit. Tot allò que és mortal, fal.lible i finit són
creences humanes, que s'assignen una tasca que els hi és

L'original reflectit

1 impossible d'acomplir, la de destriar entre el fals i el veritable.
Els objectes del tot diferents de l'original, no reflecteixen
3 l'original. La matèria, doncs, en no ser el reflex de l'Esperit, no
té entitat real. La comprensió és una qualitat de Déu, qualitat
6 que separa la Ciència Cristiana de la suposició i fa la Veritat
definitiva.

9 *Gènesi 1:8.* I Déu anomenà la volta del firmament, Cel. I hi hagué
un vespre i un matí, i fôu el segon dia.

12 De mà de la Ciència divina, L'Esperit, Déu, uneix la
comprensió a l'harmonia eterna. El pensament calmat i
exaltat, o enteniment espiritual, és en pau. Així es descabdella
l'albada de les idees, afaïçonant els estadis successius del
15 progrés espiritual.

Pensament exaltat

18 *Gènesi 1:9.* I Déu digué, que les aigües de sota el cel s'apleguin
en un sol indret, i que la terra eixuta emergeixi: I així es féu.

21 L'Esperit, Déu, aplega els pensaments que encara no s'han
afaïçonat als canals que els hi són adients, i desplega aquests
pensaments, igual que esbada els pètals d'una intenció santa
per a què aquesta intenció es pugui manifestar.

Desplegament dels pensaments

24 *Gènesi 1:10.* I Déu anomenà el sòl eixut, Terra; i a les aigües
aplegades, les anomenà Mar: i Déu vegé que tot això era molt bo.

27 Aquí el traductor sembla que hagi confós el concepte humà
i la idea divina, però no es confonen pas al sentit
científicament Cristià del text. Fôu a Adam que se li
30 encomanà la tasca plaent de posar noms a totes les coses
materials, però Adam encara no ha fet la seva entrada a la

L'Esperit posa nom i beneeix

1 narrativa. Metafòricament, *la terra eixuta* representa les
formacions absolutes creades per la Ment, mentre que *l'aigua*
3 simbolitza els elements de la Ment. L'Esperit nodreix i abilla
cada objecte com cal, a mesura que apareix dins l'ordre de la
creació espiritual, expressant així tendrament la paternitat i la
6 maternitat de Déu. L'Esperit hi posa nom i ho beneeix tot.
Sense naturaleses particularment definides, els objectes i els
subjectes serien foscos, i la creació estaria curulla d'una
9 fillada sense nom, -esgarriada, errant lluny de la Ment paterna,
estrangers dins d'una solitud feréstega.

12 *Gènesi 1:11*. I Déu digué, que la terra faci créixer la vegetació,
herbes que facin llavors, i arbres fruiters de tota mena que facin
fruits, plens de la seva llavor, arreu de la terra: I així es féu.

15 L'univers de l'Esperit reflecteix el poder creador del Principi
diví, la Vida, que reproduïx les innombrables formes de la
18 Ment i governa la multiplicació de la idea complexa home. Ni
l'arbre ni l'herba fan fruit perquè gaudeixin d'un poder de
propagació propi, ans perquè reflecteixen la Ment que ho
21 abasta tot. Un món material implica una ment mortal i un
creador humà. La creació científica divina proclama la Ment
immortal, i l'univers creat per Déu.

24 La Ment infinita ho crea i ho governa tot, des de la
mol·lècula mental a l'infinit. Aquest Principi diví de tot expressa
la Ciència i l'art a tota la seva creació, i la immortalitat de
27 l'home i de l'univers. La creació es manifesta perpètuament, i
s'ha d'anar manifestant sempre per la mateixa naturalesa de
la seva deu inexhaurible. El sentit mortal capgira aquesta
30 manifestació i diu que les idees són materials. Mal
interpretada d'aquesta manera, la idea sembla que caigui al

Propagació divina

**La creació es manifesta
perpètuament**

1 nivell d'una creença humana o material, anomenada home
mortal. Però la llavor té poder reproductor només perquè la
3 Ment divina ho és Tot i ho reproduceix tot, -perquè la Ment és la
que multiplica, i la idea infinita de la Ment, l'home i l'univers en
són el producte. L'única intel·ligència o substància d'un
6 pensament, d'una llavor, o d'una flor és Déu, el seu creador.
La Ment és l'Ànima de tot. La Ment és la Vida, la Veritat i
l'Amor, i ho governa tot.

9
12 *Gènesi 1:12.* I la terra féu créixer la vegetació, les herbes de tota
mena que fan la seva llavor, i els arbres de tota mena que fan fruits
plens de la seva llavor. I Déu vegé que tot això era molt bo.

15 Déu determina el gènere de les Seves pròpies idees. El
gènere és mental, no pas material. La llavor que reproduceix
els de la seva mena és el pur pensament que emana de la
Ment divina. El gènere femení encara no s'ha expressat al
18 text. *Gènere* simplement vol dir *la mena, l'espècie*, i no per
força, la naturalesa masculina o femenina. Aquest mot no es
limita a la sexualitat, i les gramàtiques sempre reconeixen un
21 gènere neutre, que no és ni mascle ni femella. La Ment o la
intel·ligència generadora esmenta el gènere femení en darrer
lloc a l'ordre ascendent de la creació. Tant si és masculina
24 com femenina, la idea individual intel·ligent, enlairant-se de la
més menuda fins a la més gran, desplega la infinitat de
l'Amor.

El pur pensament de la Ment

27
Gènesi 1:13. I hi hagué un vespre i un matí, i fôu el tercer dia.

30 El tercer estadi dins l'ordre de la Ciència Cristiana és una
fase important pel pensament humà, puix deixa passar la

1 claror de la comprensió espiritual. Aquest període correspon a
la ressurrecció, quan hom discerneix que l'Esperit és la Vida
3 de tot, i que la Vida perdurable o Ment immortal, no depèn de
cap organisme material. El nostre Mestre es tornà a aparèixer
als seus deixebles, -segons la seva comprensió eixí de la
6 tomba-, el tercer dia del seu pensament exaltat, i els hi forní la
certesa de la Vida eterna.

Enlairar-se vers la llum

9 *Gènesi 1:14.* I Déu digué, que hi hagin a la volta del cel uns
llumeners per a separar el dia de la nit; i que assenyalin les
festivitats, els dies i els anys.

12 L'Esperit no crea altres cossos tret dels celestials o divins,
però l'univers estelar no és més celestial que la nostra terra.
15 Aquest verset presenta la idea de la rarefacció del pensament
a mesura que s'enlaira més i més. Déu afaïçona i omple
l'univers. La claror de la comprensió espiritual només ens
18 forneix besllums de l'infinit, igual que les nebuloses indiquen
la immensitat de l'espai.

Rarefacció del pensament

21 Les preteses substàncies minerals, vegetals i animals no
depenen pas més ara del temps i de l'estructura material que
“quan els estels del matí cantaren esclatants de joia.” La Ment
féu “la flor del prat abans no fos a la terra.” Els períodes
24 d'ascensió espiritual són els jorns i les estacions de la creació
de la Ment. En aquesta creació, la bellesa, la puresa, la
santedat i tot allò que és sublim -sí, la naturalesa divina- es
27 manifesten en l'home i l'univers per a no desaparèixer mai
més.

**La naturalesa divina es
manifesta**

30 Coneixedor de la Ciència de la creació, on tot és Ment i les
seves idees, Jesús blasmà el pensament material dels seus
compatriotes, tot dient: “Podeu discernir els senyals del cel, i

Copsar les idees espirituals

1 no podeu discernir els signes dels temps?” Prou més hauríem
de mirar de copsar les idees espirituals de Déu, que d'aturar-
3 nos als objectes dels sentits! Per a discernir el ritme de
l'Esperit i ser sants, el pensament he de ser purament
espiritual.

6 *Gènesi 1:15.* I que des de la volta del cel il.luminin la terra. I així
es féu.

9 La Veritat i l'Amor il.luminen la comprensió, i és dins la
seva “llum que hi veiem la llum;” i aquesta il.luminació és
12 reflectida espiritualment per tots els qui caminen a la claror i
s'allunyen del fals sentit material.

15 *Gènesi :16.1* I Déu féu els dos grans llumeners; un de més gros
que governés el dia, i un de més petit que governés la nit: i féu
també tots els estels.

18 El sol és una representació metafòrica de l'Ànima fora del
cos, donant-li a l'univers, existència i intel.ligència. Només
21 l'Amor pot impartir la idea il.limitada de la Ment infinita. La
geologia no ha explicat mai les formacions de la terra; no les
pot explicar. Les Escripures no fan cap esment de la llum
24 solar fins que el temps no ha estat dividit en vespres i matins;
i l'esment de les aigües (*Gènesi 1: 2*), apunta vers una
suposada formació de la matèria per la resolució dels líquids
27 en sòlids, anàloga a la suposada resolució dels pensament en
coses materials.

La geologia, un desastre

30 La llum és un símbol de la Ment, de la Vida, de la Veritat i
de l'Amor, i no una propietat vitalitzadora de la matèria. La
Ciència revela que només hi ha una Ment, lluint amb la seva
pròpia claror i governant en perfecta harmonia l'univers,

Subdivisió espiritual

1 encloent-hi l'home. Aquesta Ment afaïçona idees, les seves
pròpies imatges, les subdivideix i en fa irradiar la claror
3 manllevada, la intel·ligència, i explica així les paraules de les
Escriptures, "plens de la seva llavor." I les idees de Déu,
doncs, "es multipliquen i omplen la terra." La Ment divina
6 serva la majestat, la grandesa i la infinitat de la creació
espiritual.

9 *Gènesi 1:17-18.* I Déu els posà a la volta del cel, perquè
il·luminessin la terra, i governessin el dia i la nit, i separessin la llum
de les tenebres. I Déu vegé que tot això era molt bo.

12 A la Ciència divina, que és el segell de la Deïtat i porta
l'empremta del cel, Déu s'hi revela com la llum infinita. A la
15 Ment eterna no hi ha nit.

Tenebres, espargides

18 *Gènesi 1:19.* I hi hagué un vespre i un matí, i fôu el quart dia.

L'esclat canviant i l'esplendor perfecta de les idees infinites
de Déu, les Seves imatges, marquen les fases de progrés.

21 *Gènesi. 1:20* I Déu digué, que les aigües engendrin a desdir
criatures bellugadisses plenes de vida, i estols d'ocells que volin
24 sobre la terra, a la volta estesa del cel.

27 Per la ment mortal, l'univers és líquid, sòlid i gasós.
Interpretades espiritualment, les roques i les muntanyes
representen idees sòlides i nobles. Els animals i els mortals
representen metafòricament la gradació del pensament
30 mortal, enlairant-se dins l'escala de la intel·ligència, i agafant
cos en gèneres masculí, femení o neutre. Els estols d'ocells
que volen sobre la terra, sota la volta del cel representen les

Envol de les aspiracions

1 aspiracions que s'enlairen més enllà i per sobre de la
corporalitat fins a la comprensió del Principi diví i incorpori,
3 l'Amor.

6 *Gènesi 1:21.* I Déu creà els grans monstres marins, les criatures
de tota mena que es belluguen dins de l'aigua, i que les aigües
produïxen a balquena; i tota mena d'ocells. Déu vegé que tot això
9 era molt bo.

12 L'Esperit és simbolitzat per la fortalesa, la presència i el
poder, i també pels pensaments sants alats d'Amor. Aquests
àngels de la Seva presència, a qui se'ls hi ha encomanat la
tasca més santa, espleten a l'atmosfera espiritual de la Ment, i
15 reproduïxen, doncs, les seves pròpies característiques. No
en coneixem les formes individuals, però sabem que les
seves naturaleses van de bracet de la naturalesa Divina; i les
18 benediccions espirituals que simbolitzen, són els estats
exterioritzats i tanmateix subjectius, de la fe i de la
comprensió espiritual.

21 *Gènesi 1:22.* I Déu els beneí, dient: Sigueu fecunds, multiplique-
vos, i ompliu les aigües de la mar; i que els ocells es multipliquin a la
terra.

24 L'Esperit beneeix la multiplicació de les seves idees
perfectes i pures. Tota forma, tot color, tota qualitat i tota
27 quantitat emanen dels elements infinits de la Ment única, i són
mentals, originalment i secundàriament. La seva naturalesa
espiritual només és discernida pels sentits espirituals. La ment
30 mortal capgira la semblança veritable, i confereix a les seves
pròpies concepcions errònies, noms i naturaleses animals.
Ignorant l'origen i la manera de fer de la ment mortal, -o sigui,
33 ignorant-se a si mateixa-, aquesta pretesa ment fa valer les
seves pròpies qualitats, i diu que Déu n'és l'autor, ni que Déu

Símbols seràfics

Multiplicació de les idees pures

1 ignori alhora l'existència d'aquesta pretesa ment mortal i les
seves pretensions, puix aquestes pretensions usurpen les
3 prerrogatives divines i miren de contravenir els drets de
l'infinit.

6 *Gènesi 1:23.* I hi hagué un vespre i un matí, i fóu el cinquè dia.

9 Els graus espirituals de progrés a l'univers fecund de la
Ment menen vers esferes espirituals i éssers exaltats. Pel
sentit material, aquest univers diví és esblaiat i llunyà,
12 somort dins dels tons ombrívols del capvespre; però de cop el
tel s'enretira, i l'escena s'omple de claror. A la narració, el
temps encara no és mesurat per revolucions solars, i les
15 mocions i els reflexs del poder diví no poden ser copsats fins
que la Ciència divina no n'esdevé l'intèrpret.

18 *Gènesi 1:24.* I Déu digué, que la terra produeixi tota mena de
criatures vives, cada una de la seva espècie: bestioles i tota mena
d'animals domèstics i ferèstecs. I així es féu.

21 L'Esperit diversifica, classifica, i individualitza tots els
pensaments, que són tan eternals com la Ment que els concep;
però la intel·ligència, l'existència i la continuïtat de tota
24 individualitat romanen en Déu, que n'és el Principi diví
creador.

27 *Gènesi 1:25.* I Déu féu tota mena d'animals ferèstecs i
domèstics, i tota mena de cucs i bestioles, cada un de la seva
espècie. I Déu vegé que tot això era molt bo.

30 Déu crea totes les formes de la realitat. Els Seus
pensaments són realitats espirituals. La pretesa ment mortal
33 -en ser inexistent, i doncs, fora del reialme de l'existència

Esferes espirituals

Continuïtat dels pensaments

1 immortal-, no pot, tot simulant el poder diví, capgirar la creació
divina, i tornar a crear tot seguit persones i coses segons el
3 seu propi pla, puix no hi ha res que existeixi fora del reialme
de la infinitat que ho abasta tot, i on Déu és, i del qual Déu
n'és, l'unic creador. La Ment, joiosa plena de força, sojorna al
6 reialme de la Ment. Les infinites idees de la Ment corren i s'ho
passen bé. Humils, s'enfilen fins als cims de la santedat.

**Els pensaments de Déu són
realitats espirituals**

9 El coratge moral és “el lleó de la tribu de Judà,” el rei del
reialme mental. Lliure i sense por roda pels boscos.
Imperturbable, jeu al ras, o reposa “als prats ufanosos ... a
tocar d'aigües encalmades.” A la transmissió figurada del
12 pensament diví al pensament humà, la diligència, la
puntualitat, i la perseverància són comparades als “ramats
escampats sobre els turons innombrables.” Traginen la ferma
15 resolució, i van al pas dels propòsits més nobles. La tendresa
va sempre de bracet de tot el poder que l'Esperit imparteix. La
individualitat creada per Déu no és carnívora, com n'és
18 testimoni el regne mil·lenari descrit per Isaïes:

Qualitats del pensament

21 El llop sojornarà amb l'anyell,
I la pantera jeurà a tocar del xaiet,
I el vedell, i el cadell de lleó i tot el bestiar s'aplegaran,
I un infant els menarà.

24 Capint l'imperi que l'Amor té sobre tot, Daniel se sentí
segur a la fossa dels lleons, i Pau demostrà que l'escurçó era
27 inofensiu. Totes les criatures de Déu, bellugant-se dins
l'harmonia de la Ciència, són inofensives, útils i
indestructibles. El discerniment d'aquesta veritat sublim fôu
30 una font de fortalesa pels homes assenyats de l'antigor.

Les criatures de Déu fan servei

1 Aquest discerniment apuntala el guariment Cristià, i fa bo al
qui el posseeix, d'emular l'exemple de Jesús. "I Déu vegé que
3 era molt bo."

La paciència és simbolitzada pel cuc incansable, que
arrossegant-se, puja els cims més alts, perseverant sense
6 defallir. La serp que Déu creà no és múrria ni verinosa, ans és
una idea sàvia, que ens ullprèn per la seva traça, puix les
idees de l'Amor són dòcils i se sotmeten a la Ment que les ha
9 creat, el poder que de la serp en fa un bastó.

La serp és inofensiva

12 *Gènesi 1:26.* I Déu digué, fem l'home a la nostra imatge, a la
nostra semblança; i que domini els peixos de la mar, els ocells del
cel, el bestiar, i tota la terra, amb totes les bestioles que s'hi
arrosseguen.

15 L'etern Eloïm abasta l'univers etern. El nom Eloïm és plural,
però aquesta pluralitat de l'Esperit no vol dir que hi hagi més
18 d'un Déu, ni tres persones en una. Lliga amb la unitat, la tri-
unitat de la Vida, la Veritat i l'Amor. "Que *dominin.*" Home és
el nom de família per a designar totes les idees, -els fills i les
21 filles de Déu. Tot el que Déu imparteix va a la una amb Déu, i
reflecteix la bonesa i el poder.

Pluralitat Eloística

24 El teu reflex al mirall és la teva pròpia imatge i semblança.
Si alces un pes, la teva imatge també l'alça. Si parles, els
llavis de la teva imatge es belluguen igual que els teus. Ara
compara l'home davant del mirall amb el seu Principi diví,
27 Déu. Anomena el mirall, Ciència divina, i anomena l'home, el
reflex. Adona-te'n aleshores, com n'és de semblant el reflex,

Semblança, reflectida

1 segons la Ciència Cristiana, al seu original. De la mateixa
manera que el teu reflex es veu al mirall, també tu, éssent
3 espiritual, ets la reflexió de Déu. La Vida, la intel·ligència, la
Veritat, i l'Amor que constitueixen la Deïtat són reflectides per
la Seva creació; i quan subordinem el fals testimoni dels
6 sentits corporals als fets de la Ciència, arreu hi veurem
aquesta semblança i aquesta reflexió veritable.

Déu ho afaïçona tot a la Seva pròpia semblança. La Vida
9 es reflecteix a l'existència; la Veritat, a l'honestedat; Déu, a la
bonesa, i aquestes qualitats imparteixen la seva pròpia pau i
permanència. L'Amor, flairós d'altruisme, ho amara tot de
12 bellesa i de claror. L'herba sota els nostres peus crida silent,
"Els humils heretaran la terra." El modest romaní rampant fa
pujar el seu dolç alè vers el cel. El gran roquissar fa ombra i
15 recer. La claror del sol espurneja des de la volta de l'església,
fa una ullada dins la cel·la de la presó, llisca dins la cambra
del malalt, forneix esclat a la flor, fa més bonic el paisatge i
18 beneeix la terra. L'home fet a la imatge de Déu, posseeix i
reflecteix el domini de Déu sobre tota la terra. L'home i la
dona, coexistents amb Déu, i eterns com Ell, reflecteixen per
21 sempre, en qualitat glorificada, l'infinít Pare-Mare Déu.

24 *Gènesi 1:27.* I Déu creà l'home a la Seva imatge, el creà a la
imatge de Déu; els creà mascle i femella.

27 Per a fer ressortir aquest pensament cabdal, se'ns diu un
altre cop que Déu creà l'home a la Seva imatge, per a reflectir
l'Esperit diví. D'això se'n segueix que *home* és un terme
genèric. Els gèneres masculí, femení i neutre són conceptes
30 humans. En una de les llengües antigues el mot *home* és

L'Amor imparteix bellesa

L'home i la dona ideals

1 emprat també com sinònim de *ment*. Aquesta definició s'ha
afeblit per culpa de l'antromorfisme, o humanització de la
3 Deïtat. El mot *antropomòrfic*, en una locució com ara “un Déu
antropomòrfic,” es deriva de dues paraules gregues, que
volen dir *home* i *forma*, i es pot definir com un maldar mental
6 mortal per a rebaixar la Deïtat a nivell de la corporalitat. La
qualitat vitalitzadora de la Ment és l'Esperit, no pas la matèria.
L'home ideal va de bracet de la creació, de la intel·ligència i
9 de la Veritat. La dona ideal va de bracet de la Vida i de l'Amor.
A la Ciència divina no estem més autoritzats a considerar
Déu masculí que femení, puix és l'Amor que dóna la idea més
12 clara de la Deïtat.

El món creu en la multiplicitat de persones; però si Déu és
personal, només hi ha una persona, perquè només hi ha un
15 Déu. La seva personalitat només pot ser reflectida, no pas
transmesa. Déu té un gavadal innumerable d'idees, i totes
tenen el mateix Principi i el mateix origen. L'únic símbol
18 veritable de Déu en tant que persona és l'ideal infinit de la
Ment. Quin és aquest ideal? Qui el veurà? Aquest ideal és la
pròpia imatge de Déu, espiritual i infinita. Ni l'eternitat pot
21 revelar la totalitat de Déu, puix no hi ha límits per la infinitat i
les seves reflexions.

24 *Gènesi 1:28*. I Déu els beneí, i els hi digué: Sigueu fecunds i
multipliqueu-vos, ompliu la terra, i sotmeteu-la; domineu els peixos
de la mar, els ocells dels cels, i totes les bestioles que es belluguen
27 sobre la terra.

L'Amor diví beneeix les seves pròpies idees, i fa que es
30 multipliquin, que manifestin el Seu poder. L'home no és pas

Personalitat divina

Dret de naixement de l'home

1 fet per a conrear la terra. El seu dret de naixement és el
domini, no l'asserviment. És l'amo de la creença a la terra i al
3 cel, -i està subordinat només al seu Creador. Aquesta és la
Ciència de l'Ésser.

6 *Gènesi 1:29,30.* I Déu digué: Mireu, us dono totes les herbes que
fan llavor arreu de la terra, i tots els arbres que fan fruit ple de la
seva llavor perquè siguin el vostre aliment. A tots els animals de la
9 terra, a tots els ocells del cel, i a totes les bestioles que
s'arrosseguen, a tots els éssers vius de la terra, els hi dono
d'aliment l'herba verda: I així es féu.

12 Déu ens dóna la idea més menuda de Si Mateix perquè
faci de baula vers la més gran, i a canvi, la idea més gran
15 sempre protegeix la més menuda. Els rics en l'Esperit
protegeixen els pobres, fent una gran germanor, i havent tots
el mateix Principi, o Pare; i beneït és l'home que veu el
18 menester del seu germà i el sadolla, trobant el seu bé en
mirar pel bé de l'altre. L'Amor forneix a la idea espiritual més
menuda la força, la immortalitat, i la bonesa que llueixen en
21 tota cosa, com la flor ja llueix a la poncella. Totes les variades
expressions de Déu reflecteixen la salut, la santedat, la
immortalitat -la Vida, la Veritat, i l'Amor infinit.

Ajut fraternal

24 *Gènesi 1: 31.* I Déu veié que tot el que havia fet era molt bo. I hi
hagué un vespre i un matí, i fóu el sisè dia.

27 El Principi diví, l'Esperit, ho abraça i ho expressa tot, i tot,
doncs, ha de ser tan perfecte com perfecte és el Principi diví.
30 Res no és nou per l'Esperit. Res no pot ser nou per la Ment

Perfecció de la creació

1 eterna, l'autora de totes les coses, que, des de tota l'eternitat,
3 coneix les Seves pròpies idees. La Deïtat quedà contenta de
la seva obra. Com no n'hauria pogut quedar, si la creació
espiritual fóu el resultat, l'emanació de la Seva capacitat
infinita i de la Seva saviesa immortal?

6 *Gènesi 2: 1.* I així quedaren acabats el cel i la terra, i tots els
seus estols.

9 Així les idees de Déu dins de l'ésser universal queden
arrodonides i expressades per sempre, puix la Ciència revela
12 la infinitat i la paternitat i la maternitat de l'Amor. Les facultats
humanes són lentes a discernir i a capir la creació de Déu i la
presència i el poder diví que hi van lligats, i que en demostren
15 l'origen espiritual. Els mortals no copsaran mai l'infinit, fins
que no es despullin de l'home vell i pervinguin a la imatge i a
la semblança espiritual. Pot hom escandallar l'infinit? Com
18 proclamarem Déu, fins que, segons les paraules de l'apòstol,
"no pervinguem tots a la unitat de la fe i al coneixement del Fill
de Déu, a l'estat de l'home perfecte, a la mesura de l'estatura
21 perfecta del Crist"?

Infinitat incommensurable

24 *Gènesi 2: 2.* El setè dia, Déu havia acabat la Seva obra; al setè
dia, doncs, reposà de tota l'obra que havia fet.

27 Déu reposa actuant. Donar no ha empobrit, ni pot empobrir
mai la Ment divina. L'activitat d'aquesta Ment no crea gens
d'esgotament tal com fa entendre la Ciència divina. El repós

Reposar a l'obra santa

1 més bo i més dolç, fins i tot des d'un punt de vista humà, és a l'obra santa.

3 La Ment pregona és expressada. La fondària, l'amplada, l'alçada, el poder, la majestat, i la glòria de l'Amor infinit omplen tot l'espai. N'hi ha ben bé prou! El llenguatge humà
6 només pot repetir una part infinitesimal de tot el que existeix. L'ideal absolut, l'home, no pot ser més discernit ni entès pels mortals que no n'és el seu Principi infinit, l'Amor. El Principi i la
9 seva idea, l'home, són coexistents i eterns. Els numerals de la infinitat, anomenats *set dies*, no es poden comptar mai seguint el calendari del temps. Aquests jorns es faran visibles
12 a mesura que la mortalitat es vagi fonent, i revelaran l'eternitat, el nou caràcter de la Vida, on tot el sentit de l'error desapareix per sempre i el pensament accepta el càlcul diví
15 infinit.

L'Amor i l'home coexistents

18 *Gènesi 2: 4,5.* Heus aquí els orígens del cel i de la terra quan foren creats, el dia que el Senyor Déu (Jeová) féu la terra i el cel, i totes les plantes dels camps abans no fossin a la terra, i totes les herbes abans no haguessin nascut sobre la terra, puix el Senyor
21 Déu encara no havia fet ploure, ni hi havia cap home per a conrear la terra.

24 Aquesta és la declaració formal que Déu ho crea tot de mà de la Ment, no pas de la matèria, -que la planta creix, no mercès a la llavor o al sòl, ans perquè el creixement és el
27 manament etern de la Ment. El pensament mortal cau a la terra, però el pensament creador immortal ve de dalt, no de baix. Puix la Ment ho fa tot, no li queda res per fer a un altre poder inferior. L'Esperit actua de mà de la Ciència de la Ment,
30 i no obliga mai l'home a conrear la terra, ans le'n fa superior.

El creixement ve de la Ment

1 Saber això enlaira l'home per sobre del sòl, per sobre de la
terra i de les coses terrenals fins a l'harmonia espiritual
3 conscient i l'ésser etern.

Aquí la narració inspirada clou la seva història de l'ésser,
que no té ni començament ni final. Tot el que és fet és l'obra
6 de Déu, i tot és bo. Deixem aquesta breu i gloriosa història de
la creació espiritual (tal com és narrada al primer capítol del
Gènesi) a les mans de Déu, no de l'home, a cura de l'Esperit,
9 no de la matèria, -tot reconeixent joiosament ara i per sempre
la supremacia, l'omnipotència i l'omnipresència de Déu.

L'harmonia i la immortalitat de l'home són intactes. Ens
12 hauríem d'allunyar de la suposició contrària, que l'home és
creat materialment, i girar l'esguard vers la narració espiritual
de la creació, vers allò que hauria de quedar gravat a
15 l'enteniment i al cor "amb la punta d'un diamant" i la ploma
d'un àngel.

18 El lector naturalment es preguntarà si no hi ha res més al
llibre del Gènesi pel què fa a la creació. I tant que n'hi ha, però
la resta de la narració que hi trobem és mortal i material.

21 *Gènesi 2: 6.* Però de dins la terra en pujà un rellent que amarà
tot el sòl.

24 La Ciència i la veritat de la creació divina s'ha presentat als
versos tot just examinats, i ara l'error que se li oposa, una
27 visió material de la creació, es posa en solfa. El segon capítol
del Gènesi és l'exposició d'aquesta visió material de Déu i de
l'univers, que s'oposa diametralment a la veritat científica de
30 la narració precedent. Si la història de l'error o de la matèria

Narració espiritual

Història de l'error

1 fos veritat, bandejaria l'omnipotència de l'Esperit; però només és la història falsa que contradiu la història veritable.

3 La Ciència de la primera narració demostra la falsia de la segona. Si una és veritat, l'altra ha de ser falsa, puix són antagòniques. La primera narració li atribueix a Déu tot el poder i tot el govern, i dota l'home de la perfecció i del poder de Déu. La segona narració descriu l'home com un ésser mutable i mortal, -com separat de la Deïtat i giravoltant a la seva pròpia òrbita. La Ciència explica que l'existència, separada de la divinitat, és impossible.

9 Aquesta segona narració presenta incontestablement les formes externalitzades de la història de l'error, anomenades vida i intel·ligència a la matèria. És la narració del panteisme, oposat a la supremacia de l'Esperit diví; però se'ns hi diu que aquesta situació és temporal i que aquest home és mortal, -la pols que torna a la pols.

12 En aquesta teoria errònia, la matèria agafa el lloc de l'Esperit. La matèria hi és representada com el principi vitalitzador de la terra. I se'ns hi diu que l'Esperit entra dins la matèria per a crear l'home. L'abrandada condemna que Déu fa de l'home quan no el troba a la seva imatge, a la semblança de l'Esperit, convenç la raó i s'adiu amb la revelació en declarar que aquesta creació material és falsa.

15 Aquesta darrera part del segon capítol del Gènesi, que presenta l'Esperit com si cooperés amb la matèria a la construcció de l'univers, es fonamenta sobre les hipòtesis de l'error, puix el passatge precedent de les Escripures declara que l'obra de Déu és acabada. La Vida, la Veritat i l'Amor generen la mort, l'error, i l'odi? El creador condemna la seva pròpia creació? El Principi infal·lible de la llei divina canvia o es penedeix? No pot pas ser. Tanmateix, hom s'ho podria ben

Les dues narracions

Representació errònia

Capgirament hipotètic

1 creure si no llegeix amb intel·ligència la narració Bíblica que ara comentem.

3 Per culpa de la seva base falsa, el tel de fosc generat per l'error reforça la falsa pretensió, i declara finalment que Déu ha esment de l'error i que l'error pot fer més bona la Seva creació. Malgrat plantejar just l'oposat de la Veritat, la mentida pretén ser veritat. Les creacions de la matèria emergeixen d'un rel·lent o falsa pretensió, o de la mistificació, i no pas del firmament (Ment), o comprensió, que Déu erigeix entre allò que és veritat i allò que és fals. A l'error tot ve de baix, no de dalt. Tot és mite material, i no el reflex de l'Esperit.

Rel·lent o la falsa pretensió

12 Potser seria bo de remarcar aquí, que segons els erudits més notables, hi ha proves clares de l'existència de dos documents diferents a la primera part del llibre del Gènesi. Un s'anomena Eloístic, perquè l'Ésser suprem hi és anomenat Eloïm. L'altre document s'anomena Jeovístic, perquè la Deïtat hi és anomenada sempre Jeová, -o el Senyor Déu, segons la traducció de la nostra versió comú.

Documents diferents

21 A tot el primer capítol del Gènesi i a tres versos del segon, -la part que, al nostre entendre, és la narració espiritualment científica de la creació-, és Eloïm (Déu) qui crea. Des del quart verset del segon capítol fins al capítol cinquè, el creador és anomenat Jeová, o el Senyor. Totes dues narracions, es van entrelligant més i més fins al final del capítol dotzè, més enllà del qual hom ja no pot destriar clarament una narració de l'altra. A les parts històriques de l'Antic Testament, és de Jeová, específicament el sobirà diví del poble Hebreu, de qui es fa esment.

Jeová o Eloïm

1 La idolatria que se'n seguí d'aquesta mitologia material la
veiem al culte dels Baals que feien els Fenicis, al déu
3 Quemós dels Moabites, al Moloc dels Amorites, al Vishnú dels
Indús, a l'Afrodita grega, i en una munió d'altres preteses
deïtats.

Els déus dels pagans

6 També la trobem entremig dels Israelites, que anaven
constantment darrera de "déus estrangers." Anomenaren
l'Ésser Suprem pel nom nacional de Jeovà. I en aquest nom
9 de Jeovà, la veritable idea de Déu, hi sembla gairebé
perduda. Déu esdevé "un home de guerra," un déu tribal a qui
cal adorar, més que no pas l'Amor, el Principi diví que cal
12 viure i estimar.

Jeovà, una deïtat tribal

15 *Gènesi 2:7.* I el Senyor Déu (Jeovà) afaçonà l'home de la pols
de la terra, i bufà dins seu l'alè de vida, i l'home esdevingué un
ésser viu.

18 El Principi diví i infinit ha esdevingut una deïtat finita, que
ara s'hagi d'anomenar Jeovà? Amb una sola paraula, la Ment
féu l'home, alhora mascle i femella. Com podia, doncs, un
21 organisme material esdevenir la base de l'home? Com podia
allò que no és intel·ligent esdevenir el vehicle de la Ment, i
com podia l'error enunciar la Veritat? La matèria no és el
24 reflex de l'Esperit, i tanmateix Déu és reflectit a tota la Seva
creació. És real o és irreal aquest afegitó a la Seva creació?
És la veritat, o és una mentida tocant a l'home i a Déu?

La creació, capgirada

27 Ha de ser per força una mentida, puix Déu en aquesta
creació hi maleeix la terra. Podia l'Esperit produir el seu
contrari, la matèria, i donar-li la facultat de pecar i de patir?
30 Pot l'Esperit, Déu, ser gitat dins la pols, i ser-ne, finalment,
foragitat, a les ordres de la matèria? Entra l'Esperit dins de la
pols, i hi perd la naturalesa i l'omnipotència divines? La Ment,

1 Déu, entra dins la matèria per a esdevenir-hi un pecador
mortal, animat per l'alè de Déu? En aquesta narració hi és
3 disputada la validesa de la matèria, no pas la validesa de
l'Esperit o de les creacions espirituals. L'home reflecteix Déu;
la *humanitat* representa la raça Adàmica, i és una creació
6 humana, no pas divina.

Els termes que trobareu tot seguit són alguns dels
equivalents del mot *home* en diverses llengües. A la llengua
9 saxona, *humanitat, una dona, qualsevol*; a la Gal.lesa, *el qui*
es posa dret, -amb el sentit primitiu
d'*imatge, faïçó*; a la llengua Hebrea, *imatge, semblança*; a la
12 Islandesa, *ment*. La traducció que trobareu tot seguit és de
l'Islandès.

15 I Déu digué, fem l'home segons la nostra ment i la nostra
semblança; i Déu afaixonà l'home a la imatge de la Seva ment. El
féu a la imatge de la ment de Déu; i els féu mascle i femella.

18 A l'evangeli de Joan, s'hi diu que totes les coses han estat
fetes per la Paraula de Déu, i que "res del què ha estat fet no
21 ha estat fet sense Ell (el *logos* o el *Verb*) " Déu féu tot allò
que és bo o honorable. I Déu no féu res sense vàlua o àvol
-d'aquí la seva irrealitat. A la Ciència del Gènesi hi llegim que
24 Déu contemplà tot el què havia fet, "i vegé que era molt bo."
Els sentits corporals declaren altrament; i si parem esment
tant de la història de l'error com de la narració de la Veritat, la
27 narració bíblica del pecat i de la mort afavoreix la falsa
conclusió dels sentits materials. Cal considerar el pecat, la
malaltia i la mort tan mancats de realitat, com en són del bé,
30 Déu.

Gènesi 2: 9. I el Senyor Déu (Jeová) féu néixer del sòl tota mena
d'arbres que fan goig de veure i fan bons fruits; i l'arbre de la vida al

Definicions del mot home

No hi ha cap creació atziaga

1 mig del Jardí, i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

3 La narració prèvia i més científica de la creació declara que
Déu féu "totes les herbes dels camps abans no fossin a la
terra." La declaració contrària, l'asserció que la vida neix de la
6 matèria, contradiu l'ensenyament del primer capítol, -o sigui,
que tota la Vida és Déu. La creença no arriba a l'alçada de la
9 comprensió. La creença implica les teories de l'oïda material,
de la visió material, del tacte, del gust i de la flaire materials,
anomenats els cinc sentits. Els desitjos i les passions, el
pecat, la malaltia, i la mort, són la conseqüència d'aquest error
12 d'una creença en la matèria intel·ligent.

**Allò que contradiu la primera
creació**

El mal és esmentat per primer cop al llegendari text de les
Escriptures al segon capítol del Gènesi. Déu digué que tot el
15 que havia fet era bo, i les Escriptures declaren que Déu ho féu
tot. "L'arbre de la Vida" representa la idea de la Veritat, i
l'espasa que el guarda simbolitza la Ciència divina. "L'arbre
18 del coneixement" representa la doctrina errònia que el
coneixement del mal és tan real, i doncs, que ve tant de Déu,
com el coneixement del bé. El mal fóu instituït per Déu,
21 l'Amor? Déu creà aquest arbre, que fa els fruits del pecat,
contradient així la primera creació? Aquesta segona narració
de la Bíblia és una representació de l'error des del
24 començament fins al final.

Narració de l'error

27 *Gènesí 2:15.* I el Senyor Déu (Jeová) agafà l'home, i el posà al
jardí de l'Edèn, perquè el conrees i el guardés.

30 El nom Edèn, segons Cruden, vol dir *plaer, delícies*. En
aquest verset l'Edèn representa el cos material i mortal. Déu

1 no podia posar la Ment a la matèria, ni l'Esperit infinit dins
d'una forma finita per a abillar-la i tenir-ne cura, per a
3 embellir-la, o per a fer-la viure i créixer. L'home és el reflex de
Déu, i no li cal cap refinament, puix és bell i sencer per
sempre.

Jardí de l'Edén

6
Gènesi 2:16-17. I El Senyor Déu li donà a l'home aquest
manament: Pots menjar el fruit de tots els arbres del jardí. Però no
9 mengis el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el
dia que en mengis, de ben segur, moriràs.

12 Aquí, segons la metàfora, Déu, l'Amor, tempta l'home, però
l'apòstol Jaume diu: "Déu no pot ser temptat pel mal, ni Ell
tempta ningú." És veritat que el coneixement del mal faria
15 l'home mortal. És clar també que la percepció material,
copsada pels sentits corporals, és el mal i el coneixement
mortal. Però és veritat que Déu, el bé, féu que "l'arbre de la
18 vida," esdevingués l'arbre de la mort per a la Seva pròpia
creació? El mal té la realitat del bé? El mal és irreal perquè és
una mentida; -fals en tots els seus postulats.

De Déu, no en ve cap temptació

21
Gènesi 2:19. I de la terra, el Senyor Déu (Jeová) n'afaiçonà tots
els animals feréstecs, i tots els ocells del cel; i els féu anar davant
24 de l'home per veure quin nom els hi posaria: cada criatura viva havia
de portar el nom que l'home li posés.

27 Aquí la mentida representa Déu refent la creació, però
refent-la materialment, no espiritualment, i demanant a un
pecador potencial que L'ajudi. Retrograda l'Ésser Suprem, i
30 renuncia l'home a la seva dignitat? Calia que per afaiçonar

Imitació contrafeta de la creació

1 l'home, la pols esdevingués sensible, si tot ésser és el reflex
de la Ment eterna, i la narració declara que Déu ja ha creat
3 l'home, alhora mascle i femella? Que Adam posés nom i
definís la naturalesa dels animals, és una hipòtesis purament
mitològica i material. No pot ser veritat que a l'home se li
6 manés de crear altre cop l'home tot col.laborant amb Déu;
aquesta hipòtesi fóu un somni, un mite.

9 *Gènesi 2: 21-22.* Llavors el Senyor Déu (Jeová), féu que un
embaltiment pregon s'ensenyorís d'Adam. Quan Adam s'adormí, li
prengué una costella, omplí l'esvoranc de carn i el clogué. El Senyor
12 Déu afaixonà una dona de la costella que havia pres de l'home, i
l'emmenà davant de l'home.

15 Aquí, la falsia, l'error, imputa a la Veritat, Déu, el fet d'haver
induït el son o l'estat hipnòtic d'Adam a fi de fer-li una
operació quirúrgica i crear així la dona. Aquesta és la primera
18 crònica del magnetisme. Començant la creació per les
tenebres, i no per la llum -materialment i no espiritualment-
l'error simula ara l'obra de la Veritat, escarnint l'Amor, i
21 proclamant les grans coses que l'error ha fet. Contemplant les
creacions del seu propi somni, dient que són reals i que vénen
de Déu, Adam, altrament dit l'error, els hi posa noms. Tot
24 seguit passa per ser l'origen de la creació de la dona i de la
seva pròpia espècie, que anomena *gènere humà*, o sigui un
gènere d'home.

27 Però segons aquesta narració, la cirurgia primer fóu feta
mentalment i sense instruments; i això pot ser un
suggeriment aclaridor per la classe mèdica. Més tard a la
30 història humana, quan el fruit interdit produí els fruits de la

Cirurgia hipnòtica

Obstetrícia mental

1 seva mena, un canvi fôu suggerit al *modus operandi*: l'home
hauria de néixer de la dona, i la dona no hauria de ser presa
3 més de l'home. D'aquí se'n seguí també, que calien
instruments per a ajudar el naixement dels mortals. El primer
sistema d'obstetrícia suggestiva ha canviat. Hi haurà un altre
6 canvi pel què fa a l'origen i a la naturalesa de l'home, i
aquesta revelació destruirà el *somni* de l'existència, restablirà
la realitat, farà conèixer la Ciència i el fet gloriós de la creació,
9 és a dir, que l'home i la dona, tots dos, vénen de Déu, en són
els fills eters, i no pertanyen a cap pare inferior.

12 *Gènesi 3:1-3*. La serp era la més múrria de totes les bèsties del
camp que el Senyor Déu havia fet. I preguntà, doncs, a la dona: Així,
Déu us ha dit que no mengeu el fruit de cap arbre del jardí? I la
15 dona respongué a la serp: podem menjar el fruit de tots els arbres
del jardí, però del fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ens
ha dit que no el toquem ni en mengem, perquè morirem.

18 D'on ve una serp que parla i diu mentides per a temptar els
fills de l'Amor diví? La serp entra a la metàfora només com el
21 símbol del mal. No hi ha res al regne animal que representi
l'espècie que se'ns descriu, -una serp garlaire-, i hauríem de
fer festa que el mal, es presenti de la manera que es presenti,
24 sempre es contradia a si mateix, i no té ni origen ni puntal a la
Veritat i al bé. Capint això, hauríem de tenir prou fe per a
combatre totes les pretensions del mal, perquè sabem que no
27 tenen cap valor i són irreal.

Adam, el sinònim de l'error, representa la creença d'una
ment material. Enceta el seu regnat sobre l'home amb

Serp mítica

1 moderació, però la seva falsia va a més i els seus dies
minven. En aquest desenvolupament es fa palès que la llei de
3 la Veritat espiritual i immortal s'oposa per sempre al sentit
material i mortal.

L'error o Adam

A la Ciència divina, l'home és servat per Déu, el Principi
6 diví de l'èsser. La terra, obeint l'ordre de Déu, produeix el
nodriment que li cal a l'home. Sabent això, Jesús digué: "No
9 t'amoïnis per la teva vida, del què menjaràs ni del què
beuràs," no vantant-se pas de les prerrogatives del seu
creador, ans reconeixent que Déu, el Pare i la Mare de tot, pot
12 nodrir i abillar l'home com nodreix i abilla les violes dels
boscós.

Providència divina

15 *Gènesi 3: 4-5.* I la serp replicà a la dona: No us morireu pas! Déu
sap que el dia en mengeu, els ulls se us desclouran; i sereu com
déus: coneixereu el bé i el mal.

18 Aquest mite ens presenta l'error afirmant sempre la seva
superioritat sobre la veritat, desmentint la Ciència divina i
dient, per mitjà dels sentits materials: "Us puc desclucar els
21 ulls. Puc fer el que Déu no ha fet per vosaltres. Prosterneu-
vos davant meu i tingueu un altre déu. Només heu d'admetre
que sóc real, que el pecat i els sentits són més plaents a la
24 vista que la Vida espiritual, més desitjables que la Veritat, i us
coneixeré i sereu meus." Així es fan la guerra l'Esperit i la
carn.

Pretensió de l'error

27 La història de l'error és la narració d'un somni. El somni no
té realitat, ni intel·ligència, ni ment; i doncs, el somni i el qui
somnia són un; puix ni l'un ni l'altre són reals ni veritables.
30 *Primer*, aquesta narració pressuposa que alguna cosa brota
del no res, que la matèria precedeix la Ment. *Segon*,
pressuposa que la ment entra dins la matèria, i que la matèria

Al·legoria Bíblica

1 esdevé viva, substancial i intel.ligent. L'ordre d'aquesta
al.legoria -la creença que tot neix de la pols i no de la Deïtat-
3 la trobem a totes les menes de creença que se n'escolen.
Aquest és l'error: que l'home mortal comença materialment,
que la inintel.ligència esdevé intel.ligència, que la ment i
6 l'ànima són alhora bones i dolentes.

És bo que les parts superiors del cervell representin els
sentiments morals més refinats, com si l'esperança fes
9 sempre aquesta profecia: l'enteniment humà algun dia
s'enlairarà per sobre de tot sentit físic i material, bescanviant
aquest sentit per la percepció espiritual, i els conceptes
12 humans per la consciència divina. Aleshores l'home
reconeixerà l'ésser i el domini que Déu li ha donat.

Si, al principi, el cos de l'home s'originà a la pols mancada
15 d'intel.ligència, i tot seguit la ment fóu posada dins del cos pel
seu creador, per què Déu no emprà encara aquest ordre diví
per a perpetuar l'espècie? Qui dirà que els minerals, els
18 vegetals i els animals tenen un poder de propagació propi?
Qui gosa dir, o bé que Déu és a la matèria o que la matèria
existeix sense Déu? L'home ha mirat d'inventar altres
21 maneres de crear, i ha canviat així el mètode del seu
Creador?

Què institueix la Vida, -la matèria o la Ment? La Vida,
24 comença amb la Ment o amb la matèria? Què serva la Vida, la
matèria o l'Esperit? Tots dos no, de ben segur, puix la carn fa
la guerra a l'Esperit, i els sentits corporals no poden prendre
27 esment de l'Esperit. La teoria mitològica de la vida material no
s'assembla de cap manera a la narració científicament
Cristiana de l'home creat per la Ment a la imatge i semblança
30 de Déu, i amb domini sobre tota la terra. Déu, sense cap ajut,

Esperança més alta

Invencions biològiques

1 creà primer un home -o sigui Adam-, però li va caldre després
la unió de tots dos sexes per a crear la resta de la família
3 humana? No, Déu ho crea i ho governa tot.

Tot coneixement humà i tot sentit material s'ha de pouar,
per força dels cinc sentits corporals. És segur aquest
6 coneixement si el fet d'haver-ne menjat els primers fruits ens
abocà a la mort? "El dia que en mengis, de ben segur
moriràs," fôu la predicció feta a la història que ara
9 contemplem. Adam i la seva posteritat foren maleïts i no pas
beneïts; i això ens diu que l'Esperit diví, o el Pare, condemna
l'home material i el fa tornar a la pols.

12 *Gènesi 3: 9-10.* Però el Senyor Déu (Jeová) cridà l'home, i li
digué: Adam, on ets? I ell li contestà: He sentit la teva veu al jardí, i
15 he tingut por perquè vaig nu, i m'he amagat.

18 El coneixement i el plaer pouats del sentit material,
produïren els fruits immediats de la por i de la vergonya.
Empegueït davant la Veritat, l'error reculà desconcertat en
21 sentir la veu divina interpel.lant els sentits corporals. Aquesta
interpel.lació és pot parafrasejar així: "Home, on ets? La Ment
és a la matèria? La Ment és tant capaç d'error com de veritat,
24 de mal com de bé, si Déu ho és Tot, i és Ment, i només hi ha
un Déu, i doncs, una sola Ment?"

La por fôu la primera manifestació de l'error del sentit
27 material. I així l'error començà i acabarà el somni de la
matèria. A l'al.legoria, el cos anava nu, i Adam no ho sabia;
però ara l'error exigeix que la *ment* hi vegi i hi senti per mitjà
30 de la matèria, els cinc sentits corporals. La primera impressió

Descendència, maleïda

La vergonya és l'efecte del pecat

La por ve de l'error

1 que l'home material tingué de si mateix fôu de nuesa i de
vergonya. Havia perdut l'home la seva gloriosa heretat, i la
3 memòria del manament de Déu, el domini de tota la terra? No!
Això mai li fôu atorgat a Adam.

6 *Gènesi 3:11-12.* El Senyor Déu li replicà: Qui t'ha dit que anaves
nu? Has menjat el fruit de l'arbre que t'havia interdit de tastar?
l'home respongué: La dona que has posat al meu costat me n'ha
9 donat, i n'he menjat.

Aquí hi veiem la temptativa d'atribuir tots els errors humans
12 directament o indirectament a Déu, el bé, com si Ell fos el
creador del mal. L'al·legoria ens ensenya que la serp garlaire
xiuxiueja la primera mentida voluble que seduï la dona i
15 desmoralitzà l'home. Adam, dit altrament *l'error mortal*, imputa
la seva falta a Déu i a la dona, tot dient, "la dona que m'has
donat n'és la responsable." Segons aquesta creença, la
18 costella presa del costat d'Adam, ha esdevingut una ment
dolenta, anomenada *dona*, que ajuda l'home a fer pecadors
més de pressa que no pot tot sol. És això una companya per
21 l'home?

La primera mentida seductora

La materialitat, tan odiosa a la vista de Déu, ja es veu al
ràpid deteriorament de l'os i de la carn agafats d'Adam per a
24 afaçonar Eva. La creença d'una vida i d'una intel·ligència
material s'espatlla cada cop més, tanmateix l'error té el seu
dia de glòria afigurada, i es multiplica fins a la seva fi.

27 La Veritat, interrogant l'home pel què fa al seu coneixement
de l'error, s'adona que la dona és la primera de confessar la
seva falta. Diu, "La serp m'ha seduït i n'he menjat;" com si,
30 humil i penitent, digués: "Ni l'home ni Déu són responsables
de la meva falta." Ja ha entès que la serp és el sentit corporal.

**Fals concepte de la naturalesa
femenina**

1 També és la primera de bandejar la creença de l'origen
material de l'home i de discernir la creació espiritual. És això
3 que féu la dona bona de ser després la mare de Jesús i de
contemplar al sepulcre el Salvador ressucitat, que aviat havia
de manifestar l'home immortal de la creació de Déu. És això
6 que féu la dona bona de ser la primera d'interpretar el
veritable sentit de les Escripures que revela l'origen espiritual
de l'home.
9

12 *Gènesi 3: 14-15.* El Senyor Déu (Jeová) digué a la serp :..
Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu; ella
t'esclafarà al cap, i tu li mossegaràs el taló.

15 Aquesta profecia s'ha acomplert. El Fill de la Verge Mare
revelà el remei per l'error, o Adam; i l'apostol Pau explica
aquesta lluita entre la idea del poder diví que Jesús presentà,
i la intel·ligència mitològica material anomenada *energia* i que
18 s'oposa a l'Esperit.

21 Pau diu a l'epístola als Romans: "La ment carnal és
enemiga de Déu; perquè no se sotmet a la llei de Déu, ni s'hi
pot sotmetre. Els qui viuen a la carn no poden, doncs, plaure
Déu. Però vosaltres no viviu a la carn, ans a l'Esperit, si
l'Esperit de Déu fa estada en vosaltres."

24 Hi haurà una oposició mental més gran al sentit científic i
espiritual de les Escripures que no n'hi ha hagut mai des del
començament de l'era Cristiana. La serp, el sentit material,
27 queixalarà el taló de la dona, -lluitarà per a destruir la idea
espiritual de l'Amor, i la dona, aquesta idea, esclafarà el cap
de la luxúria. La idea espiritual li ha fornit a la comprensió un

L'esperit i la carn

Esclafar el cap del pecat

1 puntal a la Ciència Cristiana. La llavor de la Veritat i la llavor
de l'error, de la creença i de la comprensió, -sí, la llavor de
3 l'Esperit i la llavor de la matèria-, són el blat i el jull que el
temps destriarà, l'una per a ser cremada, l'altra per a ser
aplegada als espais celestials.

6
9 *Gènesi 3:16.* Després digué a la dona: Et faré patir les
feixugueses de la gestació i infantaràs amb dolors; desitjaràs el teu
home, i ell et voldrà dominar.

12 La Ciència divina clava la seva patacada més forta als
pretesos fonaments materials de la vida i de la intel·ligència.
Condemna la idolatria. La creença en altres déus, altres
creadors i altres creacions s'ha de donar a la Ciència
15 Cristiana. Aquesta Ciència destapa i exposa les
conseqüències del pecat manifestades per la malaltia i la
mort. Quan entrarà l'home per la porta oberta de la Ciència
18 Cristiana dins el cel de l'Ànima, dins l'heretat del primer nat
d'entre els homes? La Veritat és certament "la via."

Judici contra l'error

21 *Gènesi 3:17-19.* Després digué a l'home: Puix has escoltat la
teva dona, i has menjat el fruit de l'arbre que jo t'havia interdit de
24 tastar, la terra serà maleïda per culpa teva: amb penes i treballs en
treuràs l'aliment tots els dies de la teva vida. La terra farà créixer
punxes i cards; i menjaràs l'herba dels camps. Et guanyaràs el pa
amb la suor del teu front fins que tornis a la terra d'on vas ser tret:
27 perquè ets pols i a la pols tornaràs.

30 Al primer capítol del Gènesi hi llegim: "Déu anomenà el sòl
eixut, Terra; i a les aigües aplegades, les anomenà Mars." A

1 l'Apocalipsi hi trobem escrit: "I vaig veure un cel nou i una
terra nova, puix el primer cel i la primera terra havien
3 desaparegut, i ja no hi havia mar." A la visió de Sant Joan, el
cel i la terra representen idees espirituals, i la mar, el símbol
dels conceptes humans trasbalsats per l'embat del temporal,
6 avançant i reculant, ha desaparegut. La comprensió divina
regna, ho és *tot*, i no hi ha cap altra consciència.

Terra nova i prou de mar

La via de l'error fa feredat de contemplar. La il·lusió del
9 pecat no té ni esperança ni Déu. Si la gravitació i l'atracció
espiritual de l'home vers l'únic Pare, en qui "vivim, ens
movem, i som," es perdés, i si l'home fos governat per la
12 corporalitat en lloc de ser governat pel Principi diví, pel cos en
lloc de l'Ànima, l'home seria anorreat. Si fos creat per la carn
en lloc de l'Esperit, si vingués de la matèria en lloc d'emanar
15 de Déu, l'home mortal es governaria a si mateix. Si un orb
menés un altre orb, tots dos caurien.

La caiguda de l'error

Les passions i els desitjos per força fan cap al patiment.
18 Tenen "una vida curta, i plena de neguits." Les seves preteses
joies són un parany. Els seus estrets límits n'amagren les
delícies, i omplen de punxes tot el que fan.

21 La ment mortal accepta la concepció errònia i material de la
vida i de la joia, però només de la concepció immortal en
podem pouar la idea veritable. Què hi guanyen els mortals
24 maldant, escarrasant-se i patint? Renuncien a la seva
creença d'una vida i benaurança peribles; allò que és mortal i
material torna a la pols, i l'immortal és assolit.

Assoliment veritable

27 *Gènesi 3:22-24.* El Senyor Déu (Jeová) digué: Heus aquí, l'home

1 s'ha tornat com un de nosaltres en conèixer el bé i el mal; si ara
agafa el fruit de l'arbre de la vida, i en menja, viurà per sempre!
3 Llavors el Senyor Déu (Jeová), féu fora l'home del jardí de l'Edèn
perquè conrees la terra d'on havia estat tret. Quan l'hagué expulsat,
a l'orient de l'Edèn hi va posar els querubins brandant l'espasa
6 flamejant per a guardar el camí de l'arbre de la vida.

9 El coneixement del mal no ha estat mai l'essència de la
divinitat ni de l'home. Al primer capítol del Gènesi el mal no hi
té ni lloc ni nom. La creació hi és representada com un fet
espiritual, acabat i bo. "Hom cull allò que sembla." L'error
12 s'exclou a si mateix de l'harmonia. El pecat es puneix a si
mateix. La Veritat guarda la portalada de l'harmonia. L'error
conrea el seu sòl eixorc, i s'enfuig dins la terra, puix la terra i
15 la pols són els símbols del no res.

Ningú no pot raonablement dubtar que el propòsit
d'aquesta alegoria -d'aquesta segona narració del Gènesi-
18 és descriure la falsia i els efectes de l'error. Tota la revelació
Bíblica ulterior s'adiu amb la Ciència de la creació narrada al
primer capítol del Gènesi. Els escribes inspirats n'interpreten
21 la Paraula espiritualment, mentre que l'historiador mancat
d'inspiració la interpreta literalment. Agafat literalment, el text,
en molts indrets, sembla contradictori, i l'Amor diví, que beneí
24 la terra i la donà d'heretat a l'home, hi és representat com
inconstant. El sentit literal implicaria que Déu li nega a l'home
l'oportunitat de reformar-se, per por que se n'aprofiti i
27 esdevingui més bo; però aquesta no és la naturalesa de Déu,
que és sempre Amor, -Amor infinitament savi i tot benvolent, i

Justícia i recompensa

Interpretació inspirada

1 que “no mira per Ell.”

3 La Veritat hauria de foragitar i, de fet, foragita l'error de tot
ego. La Veritat és una espasa de dos talls, que protegeix i
6 de misericòrdia i de justícia, l'espasa de la Veritat llueix de
lluny estant i assenyala la infinita distància entre la Veritat i
l'error, entre allò que és material i allò que és espiritual, -l'irreal
9 i el real.

El sol, que forneix la claror i l'escalfor a la terra, és un
símbol de la Vida i de l'Amor diví, il.luminant i servant
12 l'univers. “L'arbre de la Vida” és el símbol de la realitat eterna,
de l'ésser etern. “L'arbre del coneixement” simbolitza la
irrealitat. El testimoni de la serp simbolitza el miratge de
15 l'error, les falses pretensions que donen una idea falsa de
Déu, el bé. El pecat, la malaltia, i la mort no hi són esmentats
a la introducció Eloística del Gènesi, quan Déu crea els cels,
18 la terra i l'home. El mal no té història fins que allò que
contradiu la veritat de l'ésser no entra a l'escena, i hi apareix
només com l'irreal en contrast amb el real i etern.

21 *Gènesi 4: 1.* L'home s'uní a Eva, la seva dona; i Eva concebé i
infantà Caïm. I digué: he procreat un noi mercès al Senyor (Jeová).

24 Aquesta narració és feta, no de l'home immortal, ans de
l'home mortal i del pecat que és temporal. L'home mortal i el
27 pecat tenen tots dos un començament, i han de tenir, per
força, un final, mentre que l'home impecable i real és etern. La
declaració d'Eva, “he tingut un noi del Senyor,” fa pensar que

Portalada espiritual

Testimonis oposats

Concepció errònia

1 Déu és l'autor del pecat i de la fillada del pecat. Aquest fals
sentit de l'existència és fratricida. Segons les paraules de
3 Jesús, ell (el mal, el diable) és “un assassí des del principi.”
L'error comença comptant que la vida és independent de
l'Esperit, soscavant així els fonaments de la immortalitat, com
6 si la vida i la immortalitat fossin quelcom que la matèria
pogués alhora donar i prendre.

9 Quin pot ser el raser del bé, de l'Esperit, de la Vida, o de la
Veritat, si produeixen els seus contraris, el mal, la matèria,
l'error i la mort? És impossible que Déu hagi impartit mai cap
element de mal, i l'home no posseeix res que no li vingui de
12 Déu. Com pot tenir l'home una base per actuar malament?
D'on li ve la predisposició o el poder de fer el mal? l'Esperit ha
posat a mans de la matèria el govern de l'univers?

15 Les Escriptures declaren que Déu condemnà aquesta
mentida tocant a l'origen i al caràcter de l'home, en
condemnar el símbol de la mentida, la serp, a arrossegar-se
18 per sota de totes les altres bèsties de la terra. És fals de dir
que la Veritat i l'error és barregen a la creació. De mà de
paràboles i arguments el nostre Mestre denuncia aquesta
21 falsia com un error palès en si mateix. Discutint aquests punts
amb els Fariseus i pledejant a favor de la Ciència de la
creació, Jesús digué: “Podem collir raïms de l'arç?” Pau
24 preguntà: “Quina avinença hi ha entre la llum i les tenebres?
Quina concòrdia hi ha entre el Crist i Belial?”

L'origen diví de Jesús el dotà d'un poder més que humà
27 per a exposar els fets de la creació, i demostrar la Ment única
que crea i governa l'home i l'univers. La Ciència de la creació,
tan clarament visible al naixement de Jesús, inspirà les seves
30 paraules més sàvies i més mal enteses, i fôu la base de les

Només hi ha un raser

Una mena de falsia

Planço científic

1 seves meravelloses demostracions. El Crist és el plançó de
L'Esperit, i l'existència espiritual demostra que l'Esperit no
3 crea ni un home dolent ni un home mortal que es deixi anar
vers el pecat, la malaltia i la mort.

A Isaïes hi llegim: "Jo faig la pau, i creo el mal. Jo, el
6 Senyor faig totes aquestes coses;" però el profeta feia esment
de la llei divina que remena fins al fons la creença del mal, en
fer-la pujar a la superfície i reduir-la al seu comú
9 denominador, el no res. Cal que la llera enfangada del riu es
remeni per a purificar-ne les aigües. Al procés de
quimicalització moral, quan els símptomes del mal, de la
12 il.lusió, s'agreguen, podem pensar, a la nostra ignorància, que
Déu ha fet el mal; però hauríem de saber que la llei de Déu
destapa el pretès pecat i els seus efectes, només per a que la
15 Veritat pugui anorrear tot sentit del mal, i tot poder de pecar.

La Ciència dona "al Cèsar el què és del Cèsar i a Déu el
què és de Déu." Li diu al sentit humà del pecat, de la malaltia i
18 de la mort, "Déu no t'ha fet mai, i tu ets un fals sentit que no
en sap res de Déu." El propòsit de l'al.llegoria Hebraica, que
representa l'error arrogant-se un caràcter diví, és el
21 d'ensenyar als mortals que no s'han de creure mai una
mentida.

24 *Gènesi 4: 3-4.* Acabada la collita, Caïm Li féu al Senyor una
ofrena dels fruits de la terra. Abel Li oferí també el primers anyells
de llet del ramat amb el greix de les víctimes.

27 Caïm és l'home de mena mortal i material, concebut en
pecat i "nat a la iniquitat;" no és el model de la Veritat i de
30 l'Amor. D'origen i sentits materials, Caïm Li porta una ofrena
material a Déu. Abel trià la seva ofrena d'entre els primers

Daltabaix purificador

Fidelitat a l'Esperit

Espiritual i material

1 anyells de la ramada. El xai és una mena d'existència més
animada, i s'assembla més a una ofrena mental que els fruits
3 de Caïm. Gelós del present del seu germà, Caïm mira de
llevar la vida d'Abel, en lloc de fer de les seves ofrenes un
tribut més digne de l'Altíssim.

6
Gènesi 4: 4-5. I el Senyor (Jeovà) acollí favorablement Abel i la
seva ofrena, però no acollí Caïm i la seva.

9
S'estimà més Déu l'honor que se li va retre amb un gentil
animaló que l'adoració expressada pels fruits de Caïm? No;
12 però el xai era un símbol més espiritual, fins i tot del concepte
humà de l'Amor, que no en podien ser les herbes del camp.

15 *Gènesi 4:8.* Caïm s'abraonà sobre el seu germà Abel, i el matà.

L'errònia creença que la vida, la substància i la
18 intel·ligència poden ser materials, esquinça la vida i la
germanor de l'home de bon començament.

21 *Gènesi 4:9.* Llavors el Senyor (Jeovà) preguntà a Caïm: On és el
teu germà Abel? Ell respongué: No ho sé pas, que sóc potser el
guardià del meu germà?

24
Aquí la mentida serpentina inventa formes noves. Primer
usurpa el poder diví. Se suposa que d'entrada diu, "Sereu
27 com déus." Ara repudia fins i tot el deure de l'home vers el
seu germà.

30 *Gènesi 4: 10-11.* El Senyor (Jeovà) digué: Què has fet? La sang
del teu germà Em crida des de la terra! Des d'ara, doncs, seràs
maleït de la terra.

Germanor, repudiada

**L'assassinat tragina la seva
maledicció**

1 La creença de la vida a la matèria peca a cada pas.
Encorre la fúria divina, i mataria Jesús per a desempallegar-
3 se de la Veritat inoportuna. Les creences materials miren de
matar la idea espiritual sempre i a tot arreu on es manifesta.
Ni que l'error s'amagui darrera d'una mentida i justifiqui el mal,
6 no pot romandre per sempre amagat. La Veritat, de mà de les
seves lleis eternes, destapa l'error. La Veritat constreny el
pecat a trair-se a si mateix, i posa sobre l'error l'empremta de
9 la bèstia. Fins i tot la disposició a justificar la culpabilitat o
amagar-la és castigada. Escapolir-se de la justícia i negar la
veritat tendeix a perpetuar el pecat, a incitar el crim, a
12 comprometre el domini de si mateix, i a befar-se de la
misericòrdia divina.

15 *Gènesi 4: 15.* El Senyor (Jeovà) li digué: Si algú mata Caïm,
Caïm serà venjat set cops. Llavors el Senyor (Jeovà) el marcà amb
un senyal perquè no el matessin els qui el trobarien.

18 “Tots els qui agafin l'espasa, per l'espasa periran.” Que la
Veritat destapi i destrueixi l'error a la manera de Déu, i que la
21 justícia humana s'emmotlli a la divina. El pecat rebrà del tot el
seu càstig, tant pel què és com pel què fa. La justícia marca el
pecador, i ensenya als mortals a no treure les fites de Déu. La
24 justícia lliura a l'infern de l'enveja la mentida que, que per a
guanyar terreny, viola els manaments divins.

Càstig i penediment

27 *Gènesi 4:16.* I Caïm s'allunyà de la presència del Senyor (Jeovà),
i se n'anà a viure al país de Nod.

30 El concepte erroni i sacríleg que la Vida és quelcom per

1 sota de Déu, sense cap veritat on recolzar-se, es replega
sobre si mateix. Aquest error, arribat al cimall del patiment es
3 dóna a la Veritat i torna a la pols, però només l'home mortal es
mor, no pas l'home real. La imatge de l'Esperit no es pot
esborrar, puix és la idea de la Veritat i no canvia, ans esdevé
6 més meravellosament visible a la mort de l'error.

Cimall del patiment

A la Ciència divina, l'home material és exclós de la
presència de Déu. Els cinc sentits corporals no poden prendre
9 esment de l'Esperit. No poden entrar a la Seva presència, i
han de romandre, per força, a la terra dels somnis, fins que
els mortals arribin a capir que la vida material, amb tot el
12 pecat, la malaltia i la mort que hi van lligades, és una il·lusió
contra la qual la Ciència divina hi fa la guerra a mort. La falsia
no pot excloure mai les grans veritats de l'existència.

Sojornar a la terra dels somnis

15 Tot l'error ve del testimoni dels sentits materials. Si l'home
és material i té el seu origen a l'òvul, qui pot dir que no és
primitivament pols? No té raó Darwin de pensar que els
18 primats han precedit l'home mortal? Segons la Ciència divina,
els minerals i els vegetals són les creacions del pensament
erroni, no pas de la matèria. L'home, que Déu creà per la
21 Paraula, té el seu origen a l'òvul? Quan l'Esperit ho féu tot, li
deixà res per crear a la matèria? Només les idees de la Veritat
són reflectides a les innombrables manifestacions de la Vida, i
24 així es fa palès que l'home emana només de la Ment. La
creença que la matèria és el puntal de la vida, faria la Vida,
Déu, mortal.

L'home ve de la Ment

27 Aquest verset, "El dia que el Senyor Déu (Jeovà) féu els
cels i la terra," enceta la història d'una creació material, que

1 anà darrera de la creació espiritual -una creació tan aliena a la
de Déu, que l'Esperit no hi juga cap paper. A la creació de Déu
3 les idees esdevingueren productives, obeïnt la Ment. No hi
havia pluja ni "cap home que conreés la terra." La Ment, no
pas la matèria era el productor. la Vida se servava a si
6 mateixa. El naixement, la vellesa i la mort broten del sentit
material de les coses, no pas del sentit espiritual, puix per
aquest darrer, la Vida no depèn del què hom menja. La
9 matèria no pot canviar el fet etern que l'home existeix perquè
Déu existeix. Res no és nou per la Ment infinita.

Començament material

12 A la Ciència, ni la Ment produeix la matèria, ni la matèria
produeix la ment. Cap ment mortal té el poder, el dret, o la
saviesa de crear ni de destruir. Tot és sota l'imperi de la Ment
única, Déu. El primer enunciat pel què fa al mal, la primera
15 suggestió que hi ha més d'una Ment, és a la falla de la serp.
Als fets de la creació, tal com s'han narrat prèviament, no hi
ha res de semblant.

Primera suggestió del mal

18 Se suposa que la serp diu, "Sereu com déus," però aquests
déus només poden venir de la materialitat i ser les antípodes
mateixes de l'ésser immortal i espiritual. L'home és la
21 semblança de l'Esperit, però una personalitat material no n'és
la semblança. L'home d'aquesta alegoria, doncs, no és ni un
déu menor ni la imatge i la semblança del Déu únic.

Personalitat material

24 La creença material errònia revessa la comprensió i la
veritat. Declara que la ment és a la matèria i és material, que
aquesta pretesa vida mortal és la Vida, que la infinitat entra
27 pel nas de l'home per a què la matèria esdevingui espiritual.
L'error comença fent de la corporalitat i no del Principi diví el

1 productor de la vida, i explica la Deïtat de mà de concepcions
mortals i finites.

3 “Mireu, l'home s'ha tornat com un de nosaltres.” Aquestes
no podien ser les paraules de la Veritat o de la Ciència, puix
segons la narració, l'home mortal degenerava ràpidament i no
6 havia estat mai concebut divinament.

La condemna que constreny els mortals a conrear la terra
vol dir que els mortals haurien de refinar tant la creença
9 material, enlairant el seu pensament vers una direcció
espiritual, que la materialitat quedés destruïda. A l'home creat
per Déu, li fou donat el domini sobre tota la terra. La noció
12 d'un univers material és del tot contrària a la teoria de l'home
emanant de la Ment. Aquests errors fonamentals introdueixen
la falsia a totes les doctrines i conclusions humanes, i no li
15 acorden la infinitat a la Deïtat. L'error conrea tot el sol segons
aquesta teoria material, que és un punt de vista del tot fals,
atziac per l'existència i la felicitat. Fora de la Ciència Cristiana
18 tot és tèrbol i hipotètic, el contrari de la Veritat: i tanmateix
aquest contrari, amb la seva falsa visió de Déu i de l'home, té
la gosadia d'exigir una benedicció.

21 Els escribes d'aquesta narració de la creació científica
tenien un fals sentit de l'ésser. Creien en l'existència de la
matèria, la seva propagació i poder. Des d'aquest punt de
24 vista de l'error, no podien copsar ni la naturalesa ni l'obra de
l'Esperit. D'aquí l'aparent contradicció d'aquesta part de les
Escriptures, que és tan gloriosa quan se n'entén el sentit
27 espiritual. La Veritat només té una resposta per a tota mena
d'error -pel pecat, per la malaltia i per la mort: “Ets pols (no
res), i a la pols (al no res) tornaràs.”

30 “Així com tots moren en Adam (l'error), també en Crist (la
Veritat), tots tornaran a viure.” La mortalitat de l'home és un

Conreu mental

Punt de vista erroni

1 mite, puix l'home és immortal. La falsa creença que l'esperit
ara està somorgollat dins la matèria, per a ser-ne afranquit en
3 un temps futur, és una creença mortal. L'Esperit, Déu, no es
desenvolupa mai, ans és "sempre el mateix ahir, avui, i per
sempre." Si la Ment, Déu, crea l'error, aquest error ha d'existir
6 a la Ment divina, i aquesta pretensió de l'error destronaria la
perfecció de la Deïtat.

La mortalitat, mítica

9 Es contradiu la Ciència Cristiana? S'ha exposat de manera
inexacta el Principi diví de la creació? Déu no té cap Ciència
per a proclamar la Ment, mentre que la matèria és governada
per una intel·ligència infal·lible? "I pujà un rellent de la terra."
12 Això representa l'error brotant d'una idea del bé sobre una
base material. Aquest error pressuposa que Déu i l'home
només es poden manifestar per mitjà dels sentits corporals,
15 malgrat que els sentits materials no poden prendre esment de
l'Esperit ni de la idea espiritual.

**La veritat no brota d'una base
material**

18 El Gènesi i l'Apocalipsi semblen més foscos que d'altres
parts de les Escriptures, perquè és impossible d'interpretar-los
des d'un punt de vista material. Per l'autora, aquests dos
llibres són clars i transparents com un mirall, puix a les seves
21 pàgines hi trobem el pregon caràcter diví de la Bíblia.

24 La Ciència Cristiana despunta sobre una època material.
Els grans fets espirituals de l'ésser, com raigs de llum, llueixen
dins les tenebres, ni que les tenebres, sense capir-los, en
puguin negar la realitat. La prova que el sistema exposat en
aquest llibre és cristianament científic rau en el bé que
27 aconsegueix, puix guareix sobre la base d'un Principi diví
demostrable, que tothom pot entendre.

L'albada dels fets espirituals

30 Si les matemàtiques presentessin mil exemples diferents
d'una mateixa regla, demostrar-ne un sol exemple verificaria

1 tots els altres. Un simple enunciat de la Ciència Cristiana, si
es demostra guarint, és la prova de tot el que aquí se'n diu. Si
3 un dels enunciats d'aquest llibre és veritat, tots han de ser
veritat, puix no n'hi ha cap que s'alluny del sistema i de la
regla exposades. Tu mateix, estimat lector, pots demostrar la
6 Ciència del guariment, i assegurar-te de si l'autora t'ha fornint la
interpretació justa de les Escripures.

La prova és el guariment

9 El traspasat Louis Agassiz, pels seus exàmens
microscòpics de l'òvul d'un voltor, referma les conclusions del
pensador tocant a la teoria científica de la creació. Dins de
l'òvul, Agassiz hi poté veure l'atmosfera de la terra, els núvols
12 amuntegant-se, la lluna i els estels, mentre que l'espurna
germinal de la pretesa vida embrionària semblava un sol
menut. A la seva història de la mortalitat, la teoria de l'evolució
15 Darwiniana des d'una base material és més consistent que
moltes altres teories. Heus aquí en pocs mots, la teoria de
Darwin: la Ment produeix el seu contrari, la matèria, i investeix
18 la matèria del poder de recrear l'univers, encloent-hi l'home.
L'evolució material implica que la gran Causa Primera, ha
d'esdevenir material, i tot seguit, o bé ha de tornar a la Ment, o
21 desaparèixer dins de la pols i el no res.

Evolució embrionària

Les Escripures són molt sagrades. El nostre objectiu ha de
ser fer-les entendre espiritualment, puix només capint-les
24 d'aquesta manera hom pot atènyer la veritat. La veritable
teoria de l'univers, encloent-hi l'home, no és a la història
material, ans al desenvolupament espiritual. El pensament
27 inspirat renuncia a la teoria material, sensual i mortal de
l'univers, i adopta la teoria espiritual i immortal.

La veritable teoria de l'univers

30 És aquesta percepció espiritual de les Escripures, la que
enlaira la humanitat més enllà de la malaltia i de la mort, i

Percepció de les Escriptures

1 inspira la fe. "L'Esperit i l'esposa diuen, Vine! qui en vulgui que
begui de franc l'aigua de la vida." La Ciència Cristiana destria
3 l'error de la veritat, i alena a través de les pàgines sagrades,
el sentit espiritual de la vida, de la substància i de la
intel·ligència. En aquesta Ciència, hi descobrim l'home fet a la
6 imatge i a la semblança de Déu. Veiem que l'home no ha
perdut mai el seu estat espiritual ni la seva harmonia eterna.

Els núvols s'espargen

9 Quina poca claror i escalfor hi arriba a la terra quan els
núvols tapen el sol! De la mateixa manera la Ciència Cristiana
només és es pot discernir quan s'espargen les nuvolades
dels sentits corporals. A la terra no hi ha gaire claror ni gaire
12 joia pels mortals fins que no aprenen espiritualment què és la
Vida. Cada agonia de l'error mortal ajuda l'error a destruir
l'error i a capir la Veritat immortal. Aquest és el nou naixement
15 que fa via una hora rera l'altra, i fa els homes bons d'estatjar
àngels, les veritables idees de Déu, el sentit espiritual de
l'ésser.

Prediccions d'un naturalista

18 Parlant de l'origen dels mortals, un naturalista de renom
diu: "Pot ben ser que moltes descripcions generals actualment
admeses tocant fa al naixement i a la reproducció, canviïn a
21 mesura que gaudim de més coneixements." Si, mercès a les
seves recerques incansables, el naturalista hagués assolit el
sentit més diví que revela la Ciència Cristiana, -un sentit ben
24 allunyat del seu sentit material del creixement i de
l'organització animal-, hauria beneït molt més la raça humana.

Mètodes de reproducció

27 La història natural s'ha enriquit a desdir mercès a la tasca i
al geni de grans homes. Les descobertes modernes han
revelat fets importants tocant a la pretesa vida embrionària.
Agassiz declara a la seva obra (*Mètodes d'Estudi de la*
30 *Història natural*, pàgina 275): "Alguns animals, a banda del
procés ordinari de reproducció, es multipliquen naturalment i

1 constant per divisió cel.lular.” Aquesta descoberta referma la
Ciència de la Ment, puix demostra que la multiplicació de
3 determinats animals es fa a part de tota condició sexual. La
metafísica divina demostra que el supòsit de la vida germinant
als òvuls i decandint-se quan ja ha arribat a la maduresa, si
6 no abans, és un error, -un disbarat que finalment farà lloc a
teories i demostracions més refinades.

9 Les criatures que tenen organismes d'estructura més
elemental reproduïen i mutipliquen les seves espècies de
tres maneres diferents, de vegades per òvuls, de vegades per
llucs, i de vegades per divisió cel.lular. Segons els darrers
12 coneixements, les generacions que s'entressegueixen no
comencen pel naixement de nous individus o personalitats,
ans per la formació d'un nucli, o òvul, d'on n'ergeix una
15 individualitat, o més d'una; i doncs, hem de considerar l'òvul
com el germen, el punt de partida de les estructures corporals
més complexes, les que anomenem humanes i tot. Aquí
18 aquestes recerques materials culminen en hipòtesis tan
indefinides com les que van inevitablement de bracet dels
falsos sistemes que es recolzen sobre la física i estan
21 mancats de metafísica.

En una circumstància específica, un naturalista cèlebre,
Agassiz, descobreix la via que mena a la Ciència divina, i
24 repta el lleó del materialisme al seu cau. Arribats a aquest
punt, tanmateix, fins i tot aquest gran observador mal
interpreta la naturalesa, s'allunya de l'Esperit entès com
27 l'origen diví de la Veritat creadora, i permet que la matèria i la
lleï material usurpin les prerrogatives de l'omnipotència. Cau
radicalment del cim on s'havia enlairat, i baixa al nivell de la
30 creença de l'origen material de l'home, puix afirma que el

Els tres mètodes

Deferència a la llei material

1 germen de la humanitat és dins d'un òvul circumscrit i mancat
d'intel·ligència.

3 Si és així, d'on li ve a la raça humana la Vida, o la Ment?
De ben segur la matèria no té Ment. Déu és la Vida, o la
6 intel·ligència, que afaïçona i preserva la identitat i la
individualitat tant dels animals com dels homes. Déu no pot
esdevenir finit ni estar limitat per lligams materials. L'Esperit
9 no pot esdevenir matèria, ni es pot desenvolupar per mitjà
d'allò que se li oposa. De què ens serveix escorcollar
l'anomenada a tort vida material, que s'acaba igual com
12 comença, dins del no res sense nom? El veritable sentit de
l'ésser, d'una perfecció eterna, s'hauria de fer visible des ara
mateix, tal com s'hi farà més tard.

Preguntes pregones

15 Un error de pensament es reflecteix en un error d'acció.
Contemplar contínuament l'existència com si fos material i
corporal, -com si tingués un començament i un final, amb les
seves fases de naixement, de vellesa i de mort-, amaga la
18 Vida veritable i espiritual, i fa que el nostre estendard
s'arrossegui per la pols. Si la Vida té realment un
començament, aleshores, el Gran Jo sóc és un mite. Si la Vida
21 és Déu, com impliquen les Escriptures, aleshores la Vida no
és embrionària, és infinita. És impossible enclaustrar la
divinitat dins d'un òvul.

Fases de l'existència

24 L'embriologia no ens forneix cap exemple d'una espècie
produint l'espècie contrària. Una serp no procrea mai un ocell,
ni un lleó engendra un xaiet. El creuament d'espècies
27 diferents es considera monstruós i és rarament fecund, però
no és tan esgarrifós ni desenraonat com el supòsit que
l'Esperit -el pur i sant, l'immutable i immortal-, pugui crear allò
30 que és impur i mortal, i fer-hi estada. Puix que la Ciència
Cristiana rebutja les impossibilitats paleses en si mateixes,

1 han de ser per força els sentits materials els que engendren
aquests disbarats, puix els sentits materials i les seves
3 declaracions són antinaturals; impossibles i irreal.

O bé la Ment produeix, o bé és produïda. Si la Ment és la
primera no pot produir allò que és qualitativament i
6 quantitativament el seu oposat, anomenat matèria. Si la
matèria és la primera, no pot produir la Ment. Tot produeix el
de la seva mena. A la història natural, l'ocell no és el producte
9 d'un quadrúpede. A la història espiritual, la matèria no és la
progenitora de la Ment.

Un naturalista cèlebre argumenta que els mortals tenen el
12 seu origen als òvuls i es divideixen en races. El senyor Darwin
hi està d'acord, però hi afegeix que la humanitat ha passat per
tots els graus inferiors de l'existència. L'evolució descriu les
15 gradacions de la creença humana, però no reconeix el
mètode de la Ment divina, ni s'adona que a la Ciència divina,
els mètodes materials hi són impossibles, i que tota la Ciència
18 ve de Déu, no pas de l'home.

Els naturalistes es pregunten: "Quin és l'element, de
naturalesa material, que transmès per aquests cossos
21 anomenats òvuls, -fets ells mateixos dels elements materials
més simples-, perpetua de generació en generació les
característiques dels ancestres de tots dos sexes?" La
24 pregunta del científic ve a dir: Com pot la matèria produir o
transmetre la ment? Nosaltres responem que no pot. El
pensament queda engolit dins la foscor i el dubte mentre de la
27 materialitat en faci la base de la creació. Des d'un punt de
vista material, "pots, tot cercant, trobar Déu?" Tot ha de ser
Ment, o tot ha de ser matèria. L'un no pot produir l'altre. La
30 Ment és immortal; però l'error declara que la llavor material
s'ha de podrir per a propagar la seva espècie, i que el grifoll
que en brota està condemnat a la mateixa rutina.

33 L'antiga i hipotètica pregunta, Què és primer, l'ou o la

El veritable creador

L'evolució de les espècies

Peculiaritats transmeses

1 gallina? queda contestada si l'ou produeix el seu progenitor.
Però no ens podem aturar aquí. Una altra pregunta se'n
3 segueix: Qui o què produeix el pare de l'ou? Una teoria temps
ha acceptada afirmava que la terra emergí de "l'ou de la nit."
6 La filosofia pagana, la geologia moderna i totes les altres
hipòtesis materials se les heuen amb la causalitat fent-la
dependre de la matèria, i necessàriament perceptible pels
sentits corporals, malgrat que la prova indispensable per a
9 recolzar aquesta suposició no s'hagi descobert. Les teories
mortals fan la gara gara al pecat, a la malaltia i a la mort;
mentre que els fets científics i espirituals de l'existència no
12 enclouen cap membre d'aquesta tríada atziaga i punyent.

La causalitat no és a la matèria

A la vida mortal, que té el seu origen a l'òvul, l'experiència
humana es correspon a la de Job, quan diu, "l'home nat d'una
15 dona té una vida curta i plena d'angoixes." Els mortals han
d'emergir d'aquesta noció de la vida material com el tot en tot.
Han de trencar les seves closques amb l'ajut de la Ciència
18 Cristiana, i assolir vistes més amples i enlairades. Tanmateix
el pensament, deslligat d'una base material, però no instruït
encara per la Ciència, es pot desfermar enfollit de llibertat i
21 contradir-se a si mateix.

Emergència dels mortals

D'una deu material no en brolla cap remei per la tristor, pel
pecat ni per la mort, puix el poder que ens redimeix dels mals
24 que provoquen, no és ni a l'òvul ni a la pols. Les tonalitats
barrejades de la fulla i de la flor demostren que l'ordre de la
matèria és l'ordre de la ment mortal. El creuament d'espècies
27 diferents, empès fins al seu limit final, acaba tornant a
l'especie primitiva. I així hom aprèn que la matèria és una
manifestació de la ment mortal, i que la matèria sempre
30 renuncia a les seves pretensions quan la Ment perfecta i
eterna és entesa.

Persistència de les espècies

Els naturalistes descriuen l'origen de l'existència mortal i

1 material a les diferents menes d'embriologia, i fan anar les
seves descripcions de bracet d'observacions importants, que
3 haurien de desvetllar el pensament i menar-lo vers una
contemplació més enlairada i pura de l'origen de l'home.
Aquesta consciència més clara ha de precedir la comprensió
6 de l'harmonia de l'ésser. El pensament mortal s'ha de plantar
sobre una base més bona, i acostar-se a la veritat de l'ésser,
altrament la salut no serà mai universal, i l'harmonia no serà
9 mai el raser de l'home.

**Un fonament més bo que
l'embriologia**

Un dels nostres naturalistes més competents ha dit: "No
tenim el dret d'assumir que els individus s'hagin desenvolupat
12 o hagin estat afaïçonats en circumstàncies que fessin les
condicions materials essencials per la seva subsistència i la
seva reproducció, o imprescindibles pel seu origen i la seva
15 primera aparició." Per què, doncs, els naturalistes es planten
sobre una base tan materialista, i per què les seves
deduccions són generalment materials?

18 Adam fóu creat abans que Eva. En aquest exemple podem
veure que Adam no fóu nat de l'òvul matern. Eva fóu
afaïçonada d'una costella d'Adam, no d'un òvul fetal. Tant és
21 la teoria que el pensament mortal general adopti per a
explicar l'origen de la humanitat, aquesta teoria de ben segur
serà el detonant de l'aparició del seu mètode, engendrant
24 formes i operacions finites que s'hi avinguin. Si la creença
humana unànime accepta que un òvul és el punt
d'emergència de la raça humana, aquesta poderosa creença
27 immediatament agafa el lloc de la superstició més antiga, que
de la pols o d'una costella del nostre primer pare, en fa
l'origen de la creació.

Tot naixement és al pensament

30 Diràs potser que els mortals són afaïçonats abans de
pensar en el seu origen, o de saber-ne res, i també et pots
preguntar com la creença pot afectar un resultat que
33 precedeix el desenvolupament d'aquesta creença. Només hi

L'ésser és immortal

1 ha una resposta, i és que la Ciència Cristiana revela allò que
"l'ull no ha vist," -o sigui, la causa de tot el que existeix-, puix
3 l'univers, encloent-hi l'home, és tan etern com Déu, que n'és
el seu Principi diví immortal. No hi ha mortalitat, i estrictament
parlant, no hi ha éssers mortals, perquè l'ésser és immortal,
6 com la Deïtat, -o més ben dit, l'ésser i la Deïtat són
inseparables.

L'error és sempre l'error. És *no res*. Tot enunciat de la vida,
9 que s'escolí d'una falsa interpretació de la vida, és erroni, puix
no en sap res de la pretesa identitat de la vida, ni del seu
origen, ni de la seva existència. El mortal no és conscient de
12 la seva existència fetal i infantil; però a mesura que creix i
entra dins d'una altra pretensió errònia, la de la matèria
conscient de si mateixa, aprèn a dir, "Jo sóc algú, però qui
15 m'ha creat?" I l'error replica, "És Déu qui t'ha creat." El primer
maldar de l'error ha estat, i sempre és, imputar a Déu la
creació de tot allò que és pecaminós i mortal; però la Ment
18 infinita redueix al no res aquesta creença errònia.

Jesús definí aquest oposat de Déu i de la seva creació més
bé que no podem nosaltres, quan digué, "És un metider i el
21 pare de la mentida." Jesús digué també, "No us he triat a
vosaltres dotze, i un és un dimoni? I digué això de Judes, un
dels de la raça d'Adam. Jesús no insinuà mai que Déu crees
24 un dimoni, ans digué, "Vosaltres sou del vostre pare, el
diable." Totes aquestes declaracions eren per a ensenyar-nos
que la ment a la matèria és la seva pròpia autora, i que només
27 és falsia i il·lusió.

Hom creu en general que els animals inferiors no estan tan
malalts com els que tenen organismes més complexos,
30 sobretot els de forma humana. Això indicaria que no hi ha

**El nostre desenvolupament
conscient**

Naturalesa delusòria de l'error

Malalties dels animals

1 tantes malalties allà on la força de la ment mortal no és tan
esmolada o sensible, i que hi ha salut quan no hi ha ment
3 mortal. Hom en podria treure la conclusió raonable, que és la
creença humana, i no l'arbitri diví, la que sotmet l'organisme
físic al jou de la malaltia.

6 Un home li digué un dia a la descobridora de la Ciència
Cristiana: "M'agrada l'explicació que vostè fa de la Veritat,
però no entenc el que diu de l'error." Aquesta és la naturalesa
9 de l'error. Porta la marca de la ignorància gravada al front,
puix ni pot entendre ni pot ser entès. L'error voldria ser
acceptat com si fos ment, com si fos tan real, i creat per Déu
12 com la veritat, però la Ciència Cristiana no li atribueix a l'error
ni entitat ni poder, perquè l'error no és ni ment, ni el producte
de la Ment.

15 Mirar d'esbrinar l'origen de l'home, que és el reflex de Déu,
equivale a escandellar l'origen de Déu, del Qui és autoexistent i
etern. Només l'error impotent miraria d'unir l'Esperit amb la
18 matèria, el bé amb el mal, la immortalitat amb la mortalitat, i
d'aquest simulacre d'unitat dir-ne *home*, com si l'home fos
alhora el producte de la Ment i de la matèria, de la Deïtat i de
21 la humanitat. La creació reposa sobre una base espiritual.
Perdem el nostre raser de perfecció i refusem la veritable
concepció de la Deïtat, quan admetem que el qui és perfecte
24 és l'autor de quelcom que pot esdevenir imperfecte, que Déu
dóna el poder de pecar, o que la Veritat confereix l'habilitat
d'errar-se. Jesús, el nostre gran exemple, podia restablir la
27 manifestació individualitzada de l'existència, que semblava
haver-se esvaït a la mort. Sabent que Déu és la Vida de
l'home, Jesús es manifestà sense cap canvi després de la
30 crucifixió. La Veritat serva la idea de la Veritat, i no pas la

**La ignorància, la marca de
l'error**

L'origen de la divinitat

1 creença il·lusòria o error. Allò que és real és servat per l'Esperit.

3 Els vertebrats, els articulats, els mol·luscs, i els radiats són conceptes mortals i materials classificats, i hom s'afigura que gaudeixen de vida i de ment. Aquestes creences falses, despareixeran quan la irradiació de l'Esperit destrueixi per sempre tota creença d'intel·ligència material. Es farà visible, aleshores, el cel nou i la terra nova, puix les coses velles hauran passat.

6 La creença mortal abraça les condicions del pecat. La creença mortal es mor per a tornar a viure en d'altres formes, i finalment amortar-se per sempre, puix no és morint que s'assoleix la vida eterna. La Ciència Cristiana pot atreure l'atenció del savi i del filòsof, però només el Cristià en pot treure l'entrellat. Es fa conèixer més a fons pel qui copsa més bé la Vida divina. L'origen i la il·luminació de la raça vénen del son pregon que s'ensenyorí d'Adam? El son és fosc, però la paraula creadora de Déu fou, "Que es faci la llum." Al son, causa i efecte només són il·lusions. Sembla que siguin quelcom, però no són res. La inconsciència i els somnis, no pas la realitat, van de bracet del son. Així es descabdella la creença Adàmica, amb el seu somni de vida material i mortal.

12 No parem tant esment de l'ontologia com de la fisiologia. Per què? Perquè la ment mortal s'ha de desvetllar a la vida espiritual abans d'haver la pruija de resoldre el problema de l'ésser, aquesta és l'experiència de l'autora; però quan aquest desvetllament s'esdevingui, l'existència quedarà refermada sobre una nova base.

15 Hom explica que un pare posà el seu nadó acabat de néixer, uns quants minuts dins de l'aigua, i repetí aquesta

Classificació de les espècies

El privilegi del Cristià

L'ontologia oposada a la fisiologia

1 operació cada dia, fins que el nadó pogué romandre vint
minuts sota l'aigua, bellugant-se i jugant com un peixet, sense
3 patir cap mal. Els pares n'haurien de fer memòria, i haurien
d'aprendre a afavorir el bon desenvolupament dels seus fills
en terra ferma.

6 La Ment controla els dolors del part als reialmes inferiors
de la natura, on el deslliurament dels animals es fa sense
patiment. Els vegetals, els minerals, i molts animals no
9 pateixen gens a l'hora de multiplicar-se; però la propagació
humana va de bracet del patiment perquè és una falsa
creença. La Ciència Cristiana revela que l'harmonia va a més
12 a mesura que el pla de la creació s'enlaira vers l'home
espiritual; -vers una comprensió i una intel·ligència més
amples; però a nivell dels sentits corporals, un mortal, en
15 treurà més profit de no saber gran cosa del pecat, de la
malaltia ni de la mort, -no patirà tant ni estarà tan marrit. Quan
la boirina de la ment mortal s'espargeixi, la maledicció que diu
18 a la dona, "infantaràs el teus fills amb patiment," quedarà
abolida. La Ciència Divina espargeix els núvols de l'error amb
la claror de la Veritat, alça el teló damunt de l'home, i revela
21 que no ha nascut ni s'ha mort mai, ans coexisteix per sempre
amb el seu creador.

La teologia popular es fa seva la història de l'home com si
24 hagués començat bé materialment, però hagués lliscat tot
seguit vers el pecat mental; mentre que la religió revelada
proclama que la Ciència de la Ment i les seves formacions
27 s'ajusten al primer capítol de l'Antic Testament, on Déu, la
Ment, parlà, i fóu fet.

La maledicció, abolida